

د افغانستان ملي لوستونځي او کتابتون

اغزن سيم

ناول

ليکوال: نصير احمد احمدي

اغزن سيم

پيل

Ketabton.com

سوي اثار

چاپي چاري:

مند خپرندويي ټولني تخنيکي څانگه - جلال اباد

۰۷۷۶۶۶۶۱/۰۷۰۰۶۶۶۱

momand.books@gmail.com

اغزن سيم

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ل

د کتاب ټول حقوق خوندي دي .

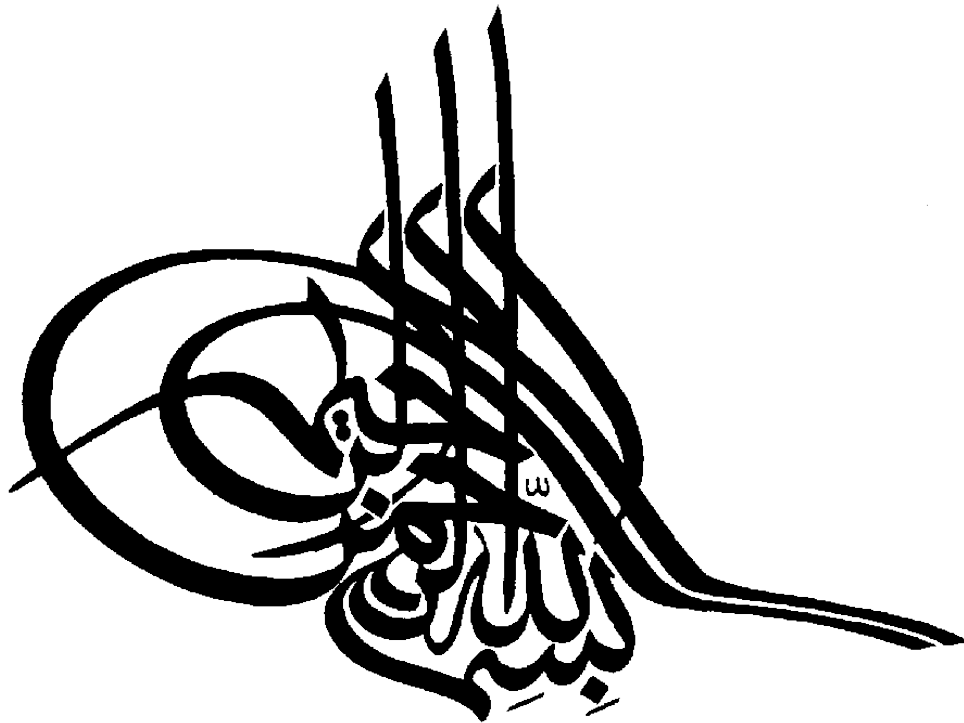
د کتاب پښتانه

د کتاب نوم	:	اغزن سيم
ليکوال	:	نصير احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتۍ انځور	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډيزاين	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چارې	:	مومند خپرندويه ټولنه
انلاين چاري	:	مختار احمد احسان - د لراوېر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

* * *

کمپیوتر می چلان کړ، ایمپلونه ته ورغلم، څلور ایمپله ول. درې دفترې او یو هم ناشناخته
ناشناخته ایمپل می لومړی وکوت، لیکلي و:
_مرم، د ژوند کیسه می لیکې؟
ادرس ته می وکتل، گډوډ توري لیکل شوي وو. سر می پسې ونه گرځاوه، د دفتر ایمپلونه می ځواب کړل، د مېز پر
سرد راډیویي خپرونو پرتو متنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمپل راغی.
_فکر دې وکړې؟
ومي لیکل:
_ته څوک یې؟
دقیقه ووت. ځواب راغی:
_ستا دوه. درې ناولونه می له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پانې ته ورشه!
هماغسې می وکړل
ويي لیکل:
_سلام
وعلیکم. ته څوک یې؟
_ام م... ضروري ده؟
_هو
_دوه ویشته کلنه یم.
ومي لیکل:
_پوره ځواب نه و.
_ها ها ها...
_ولې خاندې؟
ويي لیکل:
_زما د ژوند کیسه لیکې؟
_نه!
_دوه ویشته کلنه یم.
_دوه ویشته کلنه یې که دوه ویشته کلن؟
_ها ها ها... دومره بې باوره؟
_د باور دلیل؟
_ځواب یې رانه کړ.
ومي لیکل:

—يو وخت مې له يو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلی. معرفي کړی و، خو وروسته مې ملگری وخت، تر اوسه مې خوروي.

خه يې ونه ليکل.

په کيسه کې يې نه شوم. گړی. ته مې وکتل، لس نيمې بجې وې، جلسه مو درلوده. يو نيم ساعت وخت يې ونيو، د کنفرانس له سالونه سيده پورته طعامخاني ته وختم، ماسپښين يوه بجه بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو پرله پسې جملې يې ليکلې وې.

— د چا چې مرگ نږدې وې، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه وليکه، هم به موضوع ومومي او هم به دې نورو ته خيږ ورو رسېږي. که امکان لري، د تېلفون نومره دي راته ايمېل کړه.

ومي ليکل.

—يې؟

نه وه.

نومره مې ورو ليرېله.

* * *

تیاره وه، په نیازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبېک د کابل ښار په لوېديځه څنډه کې پرته سيمه ده، کورونه يې بې نقشي دي، تنگې کوڅې لري، زه هم همدلته په يوه کرايي کور کې اوسم. دا تنگې کوڅې په ژمي کې د تگ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو او وري کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتي په کورونو کې ولاړ وي.

برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خوله بامونو رالوېدلو او ورو دوامره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږم. د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وگرځېد. يوه ډوډۍ مې راواخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول. په کوڅه کې راتا شوم، تېلفون وشرنگېد، له جيبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ورو وږ:

—هلو!

ښځينه غږ راغی.

—اوس دي باور وکړ؟

ومي پوښتل:

—وبينه! څوک ياست؟

د خدا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:

—ته هېر جن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توگه ولېکې.

ومي خندل:

—ته خو په رښتيا هم نجلی يې.

په خدا کې يې وويل:

_ اوس خودې باور راغی؟
 _ تردې لوی ثبوت!
 _ بس نو، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
 غلی شوم، د خواب له پاره په مناسبه جمله پسې گرځېدم.
 وپې ویل:
 _ په تېلفون کې غږ هاری دی.
 _ کورته روان یم، په کلکه اووره خيژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه ولیدلی.
 وپې ویل:
 _ دلته هم د اوورې کمی نشته.
 پوښتنه مې وکړه:
 _ چېرته؟
 _ په ایټالیا کې.
 د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر څنگلې لاندې کړه، چېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
 مقابل لورې وویل:
 _ هلو، زما خبرې اورې؟
 _ هو
 نو ولې غلی شوې.
 کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
 وپې ویل:
 _ دروازه نه خلاصېده؟
 خدا راغله:
 _ سمه جادوگره یې.
 _ نه، ما د دروازې غږ واورېد.
 تېلفون قطع شو.
 کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخاری تر څنگ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښي ول.
 اه! په ژوند کې مې د لوبو له مینځلو ورت (کرکه) کېږي.
 کوټې ته مې وکتل، عالی پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
 لومړی مې تلویزیون ولگاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهره یې ښودلې، ویل یې چې په بگرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرگون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سرک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
 بخاری راپه زړه شوه، لرگي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونيوله.
 د دېک غم مې نه درلود، بس، بیگانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخاری تر څنگ اوږد وغځېدم.
 خوند یې کاوه، د لرگو د سوځېدو ټکا خته، د بخاری یوه خوا سره وه.

تېلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:

—وبينه، پيسې خلاصې شوې.

ومي ويل:

—زه ډېر گشنه يم؟

ويې خندل:

—ولي.

—هيڅ! ما تېلېفون درته ونه کړ.

په خدا کې يې توخي گله شو، بڼه شېبه يې وټوخل، بېرته يې وخنډل:

—نه، داسې نه ده.

ومي ويل:

—دوراغ نه درته وایم، پرون مې نيمه کيلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.

خدا يې زور ونيو، له خدا سره يې بل ښځينه غږ هم گله شو، خور وښانه نه راته.

ومي ويل:

—دا څوک ده؟

—نرسه. وايي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دي تاوان لري.

ومي پوښتل:

—ته په ايتالوي پوهېږي؟

—نه، خود هغې ماته گوډه انگليسي زده ده.

ومي ويل:

—څه ناروغي لري؟

غلي وه، دامبولانس نری غږ راته، بيا يې يودم وخنډل:

—بېرته دې ده؟

خبره مې واړوله:

—مصرف درباندي راځي.

ځواب مې وانه ورپد.

ومي ويل:

—هلو.

—اورم.

خو په دې ټکي کې مې غريو احساس کړ.

يودم يې وخنډل:

—هي! په مصرف پسې يې مه گرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طيارې هم ترې جوړوم، په يوې مياشتې

کې يې نه شم خلاصولی.

زړه نازړه مې وويل:

ولې! مور، پلار، کورنۍ؟
 ويې خندل، خو خدا يې ترخه وه. ويې ويل:
 _خلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته
 غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ ترډېره اورېده.
 تېلېفون قطع شو.
 ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلی خبرې رښتيا راته واپسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يواځې د فټري ايمېلونه راغلي ول. بس! اته
 بجې بله جلسه وه.
 ورغلم، له همکارانو سره د راپور يوې خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې
 درلودې.
 لس بجې خپلې شعبي ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.
 اه! راپور د اوبو د ژرندې غوندي ده، څلروويشت ساعته چلانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راپورگانو کار ډېر دقت
 غواړي. وره تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې
 راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.
 غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بېرته مې وليکل:
 _نه يې! لکه چې پښېمانه شوې؟
 درې بجې ځواب راغی.
 _وبښه. معياناتو ته تللې وم، بس! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
 ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ،
 نومره مې پيدا کړه. زنگ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.
 بڼه شېبه ووته، زنگ راغی، تېلېفون مې غوږ ته ونيو.
 _هلو

ويې ويل:
 _وبښه، پوليس راغلي ول.
 حيران شوم:
 _ولې؟
 _بس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا، يوه هېله!
 _وايه
 _گوره!
 په خبره کې ورو لوبدم
 _درته ومې کتل.

له خندا شنه شوه:

— نو څنگه درته بنکارم؟

ومي ويل:

— کړې سترگې، يوه لويشت پزه او د چونگنې غوندي غټه، اوږده خوله

خندا يې زور ونيو، ويې ټوخل، په ټوخي کې يې وويل:

— نه، دومره هم بدرنگه نه يم، خوله مې وره ده، سترگې غټې، وېنسته مې گڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس،

يو اڅې له رنگه، يو څه توره يم.

ومي ويل:

— ښه! هيله دې ياده کړه!

ويې خندل:

— هو! ته ټلېفون مه راته کوه. سمه ده؟

خندا راغله:

— ولې؟

— هسې، مصرف درباندي راځي.

په خبره کې يې ور ولويدم:

— وري درته بنکاره شوم؟

ويې خندل:

— هيله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند كيسه ليکې، نو ټلېفون هم بايد زه درته وکړم.

ومي ويل:

— خو زه هم په موضوع پسې گرځم.

ويې خندل:

— که مې دا خبره ونه منې، كيسه نه شته.

— سمه ده صيب.

خندا يې زور ونيو:

— مننه صيب.

ټوخي واخيسته، تر ډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت يې وويل:

— يوه دقيقه.

درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلېفون يې پر يوه کلک شي کېښود، مېز يا کوم بل څه

ټيټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارېنه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره گډ شو. ښه شېبه ووت، بيا

مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وويل:

— ښه، نور؟

ومي پوښتل:

— له چا سره خو دې تر څنې ونه ښول؟

له خندا شنه شوه:
_نه، خو نرسه يې يوه روپۍ كړه.
_ولې؟
_هيڅ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و، ويل يې چې پوليس يې ولي زما كوتې ته راپرېښي ول.
_ومي ويل:
_نو پوليس څه وايي؟
_هيڅ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وكړې، خو ډاكټر وايي، دوى دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو
پوښتنې وكړي. نظريې دا دي چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
_ومي ويل:
_په رښتيا هم ډېره نه غږېږي.
له خندا شنه شوه:
_نوزه ډېرې خبرې كوم؟
_نه، يواځې لس دقيقې په تېلفون كې راسره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
_پوهېږي! دلته داسې څوك نه شته چې زړه ورته تش كړم. دا زوى مې دومره نه غږېږي.
په خبرو كې يې ورو لوېدم:
_زوى مې؟
_هو! ولې؟
_دا خو ډېر كليوال ټكى دى.
له خندا شنه شوه:
_هې! ما په كلي كې ژوند كړى.
_ومي ويل:
_خو ته په انگليسي هم پوهېږي.
په خبره كې راولوېده:
_دومره بېسواده مې هم مه گڼه، ادبيات مې لوستي دي.
_ومي پوښتل:
_چېرته؟
_په كابل پوهنتون كې.
غلى شوم.
_ويې ويل:
_گوره!
په خبره كې يې ورو لوېدم.
_درته ومې كتل.

له خندا شنه شوه.
 - گوره! پوهېرم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کيسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه ليکل کيږي.
 ومې ويل:
 - سم وايي صيب.
 - نو ته يې دروغ بولي؟
 - نه، خو يوه خبره ده، مابه ټلېفون غوږ ته نيولي وي، که به ستا کيسه ليکم؟
 ويې خندل:
 - ام م ... سمه ده.
 غلې شوه.
 ومې ويل:
 - اورې؟
 ويې خندل:
 - فکر ته مې پرېږده!
 يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
 - چې ښه نه دی؟
 - نه، پردی مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنيت نه لرم.
 - سمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنگه ده؟
 ښيښې ته مې لاس وروغځاوه، غروي مې پرې تېر کړ، د انگړ د دروازې پر سر ژېړ گروپ ته د واورې لوی بخرکي وروان ول.
 ومې ويل:
 - واوره اورې
 ځواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ما ښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول څلويښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مولى تنه ترې راويستل، دوى ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولى وای، ځکه دفتر يواځې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړ وي.
 ورځ تېره شوه، خو ما دومره وخت ونه موند چې ايمېلونه وگورم.
 لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هگۍ، خورومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترگو مې اوښکې کولې.

برق نه و، د گاز په ډبه پورې ترلې جالې لوېدلې وه، دوکان ته تگ د زړه زور غوښت.
بخاری مې د تېلفون رڼا ته ولگوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو
تیارې خوند رانه کړې، غیرت راته ودرېد، د کوټ په لستونو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندي ووتم.
سور باد چلېده، پورته رانه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسپکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې
لیکې جوړې کړې وې.

بنډل جالې مې راوخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولگېده.
وږی و، هگۍ مې پخې کړې، خورومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلي ول.
د کړایي مینځل مې د برق راتگ ته پرېښوده. بخاری ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولې و، کتاب مې
راوخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.

له تېلفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملگري مې لیکلې و:
_مزې دي وکړې. هاهاها...

خوزه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:

_نه، مزې مې نه دي کړې، هاهاها...

تېلفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنگ مې ورته
وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.

پینځه دقیقې وروسته مې بیا د تېلفون پر شنه تکه گوته ټینګه کړه، لنډې وویل.
_وروسته تېلفون درته کوم.

برق راغی، تلویزیون مې ولگاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښي فلم څو ځله مې
لیدلی و، خو زړه یې نه راواهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و، تېلفون راغی، هماغه نومره وه.

ویې ویل:

_وښه، زندان ته تللی وم.

حیران شوم.

_هلته دي څه کول؟

_د پلار لېدو ته.

_پلار دي بندي دی؟

سور اسویلی یې ویست.

_هو! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.

یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:

_پوهېږې! زه یې سمه نه پیژندلم.

غلي شوه.

ومي پوښتل:

—ولي؟

په غريو کې يې وويل:

—نوڅه وخت به زما كيسه ليکې؟

—په تېلفون کې نه کيږي.

—بس! سبا ته دې ايمېل وگوره.

ومي ويل:

—ستا نوم؟

مریم.

يوه شېبه غلی شوه، بيا يې په مراوي غږ وويل:

—ستړې يم، ډېره ستړې، وپرېرم چې كيسه به مې بشپړه نه شي.

بل بنځينه غږ مې واوږد. غږ نږدې و، مريم يې په ماته گوډه انگليسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.

مريم وويل:

—اورې؟

—هو.

—نرسه ده، وايي چې دوا وخوره.

يو دم يې وخنډل، خو خدا يې جرړه وه، غريو پکې گډه و، ويې ويل:

—پوهېږې! دا شنې سترگې باور نه راباندي لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، ترڅو چې پينځه ترڅې گولي ترستونې

تېرې نه کړم. گرمه نه ده، گولي يې په کثافت دانې کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن تېلفون درته کوم، خو

ايمېل دې هېر نه شي، ويې گوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېره کمپيوټر چلان کړ، خو د مريم ايمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نويو راغليو

کسانو وړتيا مو مالوموله، ځينې يې ښه ول، فکر يې درلود.

رخصتې ته لس دقيقې پاتې وې چې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ايمېل رالېږلی و، لنډه جمله يې ليکلې وه.

—سلام! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.

خبرې مې په فلش کې راواخيستې، د دفتر له موټره په کوټې سنگي کې کښته شوم، هوټل ته ور وگرځېدم، يو

خوراک کباب يې په اخبار کې راته تاو کړ، يو څو مالټې مې هم په پلاستيکي کڅوړه کې واچولې.

کوره ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخاری ولگوله، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې

وکوت، څه کم، لس دقيقې وې.

د مريم غږ مراوی و:

—سلام! پوهېږم چې ډېر بوخت يې، خو بيا دې هم زما خبره ومنله، د يو داسې چا خبره چې مرگ يې لنډ دی. مننه.

شاید زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، يواځې د کار ټکي ترې درواخله تارښتيا ويل، كيسه

اوږده ده، په تېلفون کې نه ويل کيږي، بس! همدا يې ښه لاره ده. زه به په ايمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

ځينې پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به تېلفون هم درته کوم، که دې څه ويل، په تېلفون کې پوښتلی شي.

توخي واخيسته، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

بنسټه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخيستلای، کتاب هر څوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې يواځينۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کيسه پوه شي او نور پيغور ورکړي.

بس! څه درته ووايم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مينځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مريم غلی شوه، وروسته غريو واخيسته، په تيت غږ يې وژړل، په غريو کې يې وويل:

— اه! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

يو نارينه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته گوډه انگليسي يې وويل:

— بښه يې؟

مريم ځواب ورکړ:

— هو.

سړي وويل:

— پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتيا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مريم په غريو کې وويل:

— نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خدا ته.

يوه شېبه غلی شوه، بيا يې خپله خبره پسې وغځوله:

— بس! دا يو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران يې بڼه خلک دي، ځينې يې په ماته گوډه انگليسي پوهېږي،

پام راباندې کوي، نه پوهېږم، يابه يې زړه راباندې سوځي. دلته يوه زړه نرسه ده، لوسي نومېږي.

پوهېږې! زه کله کله وينه راگرځوم، خود لوسي ورت نه رانه کيږي، په بېرته خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنيا ده، هلته په نويمو کلونو کې جگړه وه، خاوند يې په خپل کور کې ولگېد، دې ايتاليا

ته پنا راوړه، په خپله وايي چې له تېرو اتلسو کالونو راهيسې په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوې، لوسي وايي چې ډېره گرځېدا درته بڼه نه ده. ټوله ورځ په همدې

کوټه کې پرته يم، هرې خواته سپينې کاشي دي، پاکې، مخ پکې بنکاري، د چت په ژبې ډېر ډېر گروپ، د لمر مينه

ماتوم.

بس! کله کله د روغتون انگرې ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وربخ وي، هر څه بې روحه بنکاري، يواځې د

ناجو ولاړې کتار ونې ژوندی راته ايسي.

په دهلبز کې درې پايبې کمپيوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سايتونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس

مې سپکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مريم توخي واخيسته، يودم يې وخنډل، ويې ويل:

— اه! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

لنډه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
 _خو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې خټگر راوغوښت، په زړو کوټو يې لاس وواهه، ويل يې چې کله کله به د مکتب په رخصتيو کې ورته راځو.
 يو مازديگر مې پلار را نارې کړې، په خوند يې وويل:
 _خزانه مې پيدا کړه!
 ورغلم، ده د وره له يوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
 پلار مې وخنډل:
 _دا وينې؟
 ورنږدې شوم، د لرگي پر پاسنۍ برخه يو څه کېنډل شوي و، ځيره شوم، ليکلي يې وو.

مريم

۱۳۶۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه

دا زما د زېږېدو نيټه وه.

مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ورو يې وويل:
 _بنکلي ورځې وې، خنډل به مې، د کلي له نجونو سره به گودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، ترېرونه رامخته شول، پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې گډ ميراث دی، ټول حق پکې لرو.
 پلار مې له بدو لېرې سړی و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هيڅوخت کلی ونه ليد.
 موږ د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووايم. بس، هونښياره ده، د خسرگنۍ زړونه يې ساتلي دي.

پلار مې لوستی سړی و، خدا يې ډېره وه، ابا مو باله.

مريم وټوخل، ويې ويل:

_پلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خود تنظيمي جگړو او طالبانو په وخت کې يې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وره راوړل او د کابل په منډه يې کې به يې خرڅول، خود کلداري حساب مالوم نه و، په وروستيو کې يې تاوان وکړ.

کله چې د کرزي حکومت راغی، بيا يې هم ماموريت وانه خيست، څه پيسې ورسره وې، د کوچي په سر کې يې د خوراكي موادو کوچينی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرايه يې نه غوښته، مور مې هم په يوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، گوزاره مو کېده.

خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په ياد دي، يو وخت د خپلوانو کره ميلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکينی دروازي ته ور وختو، کلينر راغی، مور مې کرايه ورته ونيوله، خو هغه ور ياده کړه چې پيسې مې دي له پلاره واخيستې.
 بس! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي خبره ونيوله او به يې ويل:
 _پلاره! څه خبره ده؟

پلار ته به مې خندا ورغله.
 مور مې ډېره بڼکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترگو يې اوږده بانه راتا وول، کله چې به يې وخنډل، تر سپينو غومبرو
 لاندي به يې نرۍ گونځې پيدا شوې. بس! مور ټول دې ته شوي و، يواځې رنگ موله پلاره اخيستی دی.
 مريم وټوخل. يوه شېبه غلی وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غړو اوږد، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غړي يې
 وويل:

—خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خودا خندا تريو ويشت کلني راسره وه، بس! تېر کال
 هر څه بدل شول، هرڅه.

خبرې ختمې شوې.

ورې وم، کمپيوټر مې بند کړ، لارم او بخاری ته نږدې کېناستم.
 کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند را کړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) وروتلې وه.
 ما خستن ناوخته د مريم ټلېفون راغی، وارله واره يې وويل:

—په ليکلو ارزي؟

يودم يې وخنډل:

—اه، وبنښه، سلام!

د سلام ځواب مې ورکړ.

ويې ويل:

—خبرې دې واورېدې؟

—هو.

—پوښتنې لرې؟

فکر مې وکړ، تردې دمه هرڅه روښانه ول:

—نه، خو يوه هېله!

—وايه!

—دا ځل يو څه ډېرې خبرې راوليږه.

ويې خنډل:

—ولې؟

—سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.

ويې ويل:

—سمه ده، تر تازه ډېره بيړه لرم.

غلی شوم.

ويې ويل:

—هورښتيا، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.

—وايه.

کور مو ډېر آرامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

ومي ويل:

— هغوی غزني ته تللي دي.

ويي خندل:

— غږ دې خوبولي دی. خو بجې دې؟

تلېفون مې سترگو ته ونيو.

— يو ولس.

ويي ويل:

— سترې به يې، خوب به درځي.

فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکي مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خره کې عمومي سرک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولی و، خو علت نه رامالو مېده..

زموږ د دفتر رسميات په اوښمې بجې شروع کيږي، خو زه په شپږ نيټې له کوره وځم، دفتر دومره ليري نه دی، که

مستقيم لاړ شو، تر شلو دقيقو نه اوږې، خود دفتر مو تر بايد په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت

نيسي.

شېبه وروسته مو تر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه بې راياده کړه چې لاس دي تود دی. تبه خودې نه

ده؟

ځواب مې ورکړ:

نه

خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سپکه نه وه را پاتې.

ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې راواخيستې، د مشر د شعبي دروازه مې وټکوله، رخصت يې را کړ،

نيغ کورته راغلم.

ورځ تېره شوه، ما خستن هم وختي پرېوتم، کمپيوتر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلی

وه او د هوساينې احساس مې کاوه.

تلېفون مې راواخيست، د مريم بېگاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.

اته بجې مې د کور کمپيوتر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.

د پوهنتون په درېيم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيرې، تورې سترگې يې درلودې، له ونې لوړ و، زنه

يې سوچې، پستي ډيرې نيولي وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تيرې

شوي.

دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.

وحيد غلی هلک و، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يواځې په (هو) يا (نه) ځواب

ورکاوه، خو په درسونو کې يې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له سترپا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه

مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لگېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

وحيد به هر سهار په يوه ښکلي شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر يوې بجې ورته ماتل و. يوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځينو مضمونونو نوټونه رانه تېر ول له دوو، درېو ټولگيو الو مې نوټ وغوښت، خو يوه يې هم پوره نه وليکلې، يوې همصنفي د وحيد نوم راته واخيست، د تفريح په وخت کې ورغلم، دی د بوي ونې سيوري ته ناست و، کتاب يې وايه ورنږدې شوم.

ومي ويل:

—وروره! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي. نېغ يې راته وکتل، بېرته يې کتاب مخې ته ونيو. مغرور راته واپسېد، خو مجبوره وم:

—وروره! امانت يې راکه، سبا ته يې درته راوړم.

پرته له دې چې راته وگورې، بکس ته يې لاس وروغځاوه، دوې کتابچې يې راته ونيولې، ورو يې وويل: —دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟

ومي ويل:

—ونه پوهېدم.

لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې و.

کتابچې مې راواخيستي، صنف ته لاړم، شپبه وروسته استاد راغی، دی د لنډې په اړه غږېده، خو زما ذهن سره راټول نه و، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟ نه پوهېدم.

سبا ته مې بيا د هماغه ونې لاندې وليد، ورغلم، کتابچې مې ورته ونيولې: —مننه، وروره.

ويې خندل، خو په خندا کې يې ملنډې گډې وې. ورو يې وويل:

—زه په خپله څلور خویندې لرم.

غوسه راغله.

—نو څه درته ووايم؟

ويې ويل:

—تراوسه دې له مانه کوم بيخايه حرکت ليدلی دی؟

—نه.

—نو بيا ولې رانه وېرېږي؟

په خبره کې يې ورولوېدم!

—ولې وېرېږم؟

ويې خندل:

—همدا چې ورور راته وايي، دا خپله د وېرې او بدگمانۍ علامه ده.

ولار شو او صنف ته ننوت.

د رخصتی په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته گونډې روانه وم، وحيد مې تر څنگ تېر شو، په غوسه يې راته وکتل.

له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:

—پور وړې خو دې نه يم؟

گامونه يې گړندي کړل.

ماسپښين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بېگامه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکارول، سور پوښ يې و، اوس رانه ورکه ده.

پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.

سبا ته لومړی درسي سات خالي و، وحيد مې په چمن کې وليد، ورغلم، پښې يې ورتولې کړې، پرته له دې چې راته وگورې ويې ويل:

—د بښنې له پاره راغلې يې؟

خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:

—نه

ويې خندل:

—دروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دي چينجن نيولی و.

ځواب مې نه درلود.

—ليرې شوم.

تفريح شوه، خود باندي ونه وتم، ځينې نوټونه رانه پاتې ول.

نږدې غږ مې واورېد.

—وبښه ټوکه وه.

ورور مې کتل. وحيد و.

ځان مې مصروفه ونيو.

وحيد يوه شېبه ولاړ و، بيا د باندي ووت.

له تفريح وروسته د گرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس! مازي يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وگڼله.

د استاد له تگ سره سم، گډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره يو سي. وحيد رامخته شو، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چپټره دېرش کاپيانې واخلي.

ټول قانع شول. سبا ته زه غير حاضره وم، بله ورځ وحيد نه راغلی، بس، يواځې ما چپټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غير حاضري وکړه. چپټر ضرور و، له يوه ټولگېواله مې د وحيد د ټلېفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و، راياده يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنی شونډه يې ماته ښکارېدل.

ومي ويل:

ناروغ يې؟

ويې خندل:

مهمه نه ده.

چپتر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازي ووت.

نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلې شونده مې له ذهنه نه وته.

په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترگې ورغړولې، خو څو کې يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.

ماخستن مې سل زرونه سره وتړل، د وحيد د ټلېفون نومره مې ووهله، زنگ ورته، خو ځواب مې وانه ورپد.

پاو ووت، زنگ راغی، وحيد رايا ده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.

مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.

چوپه چوپتيا شوه، خو دقيقه لانه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:

وښه، د ټايپ بيټري کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچینی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای

هم لرې، لوسي راته راوړ، ټيپ شوي خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليرلې شم. ښه کيسه مې کوله.

مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

پوهنتون ليرې و، څو نجونو په گډه يوه تونس موټر ته مياشتنی کرایه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نیمې بجې

راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستي او دولس نیمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.

نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.

وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلی رايا ده کړه چې رنگ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنگرېږې. دې خبرې ته د

نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، درېيمې

بيا دا بدلونونه دمینهېدو علایم گڼل.

نه پوهېدم، خو ما تردې دمه مينه نه پيژندله.

په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې يې، په

نه خبره غوسه درځي.

فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟

نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يواځې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.

په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.

له ځان سره مې وويل:

مینه همدا ده؟

مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:

ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی،

يو بل هم پکې گډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راگرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام

له گرځولو سره به مې وحيد نيغ سترگو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې دده خوشالي غوښته.

وروسته ووېرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره تر مخې تېرېدلې، د سهوې سجدې ډېرې شوې.

يو پردي انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.

د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.

ورغلم، د گاوندې زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.

زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.

له چوترې مې دوه-درې وچ لرگي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرگی مې پر سره انگار کېښود. بېرته

کمپيوټر ته کېناستم، خوبيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسگون ونيو، بل

مې سترگې راته ونيولې، خوماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلگون مې زړه نه کېده. ورياده مې کړه چې په دې

لسگون کې دواړه حق لرئ، نيمې بې کړئ.

دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوچي شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسگون پر سر سره

خوړلي ول.

کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:

نه مې له درسونو سره زړه تړلی شوی او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر

څه په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي بې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې

به تر ډېره وينه وم.

مور ته مې اندېښنه ورو لوبېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنگارنگ معاینات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه

پوهېدم چې کومه گټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.

ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چاته نه ومالوم. ان وحيد ته هم نه.

بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالگر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر

ول. ځان مې غلی ونيو، خو د دروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورنۍ ته ورو ولاړ شوم، جېبونه مې

ولټول، ماتې روپۍ نه وې.

فکر مې سم وخت، په دروازه کې دوې زړې بسڅې او د اوو کالو په منگ يو ماشوم ولاړو. د ماشوم چاودې بغور د

يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.

نه مې په زړه کېرې چې کوم سوالگر ته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، ځکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې

ورسپړې، خو د دې ماشوم سترگو تاثير راباندې وکړ، سترگې يې ژوندې نه راته وايښدې، بې روحه وې، بس،

لکه د سترگو پر تور چې بې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترگو کې دومره درد او نا اميدي نه

وه ليدلې.

سلگون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.

کوټې ته لاړم، خولا مې د ماشوم سترگې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په

لسگونو سوالگر ليدل، پښتانه پکې ډير ول.

يوه شېبه بخاری ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څو کۍ ته ور وښوېدم، ويلي يې و:

وخت ووت، وحيد مې يواځې په پوهنتون کې ليد.

وحيد به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

کله کله به يې تېلفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.

يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، گرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و. غټې تورې سترگې يې راواړولې، څيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:
_مشوره راکه!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وينستو کې گوتې تېرې کړې، ويې وويل:
_ورونه مې په لندن کې دي، غوښتی يې يم.
زنګنونه مې ولږخېدل، پر څوکۍ کېناستم.
د وحيد غږ مې واوږېد:

_دا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.
غلی شو، سړيې وڅږېد، ورو يې وويل:
_خوزه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.
د ژړا چيغه مې ستونې ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:
_چېرته ځي؟ څه پکې وايي؟

د هلېز ته راووتم، گڼه گوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترگې مې ډکې وې، خو هڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.
بڼه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.
ولاړه شوم، له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونيوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردرد ي بانه کړه.

خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.
مور مې ډوډۍ راوړه، خو گوله مې ترستونې نه تېرېده.
ماسپښين مېبايل وشرنگېد، وحيد و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه يې کوله.
څه به مې ورته ويل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.
د سمسټر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په درېو مضمونونو کې پاتې وم.
وخت ووت، وحيد ته وېزه راغله. د خداي په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس رانه پاتې و، له وحيد سره مې په تېلفون کې مخه بڼه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.
د مريم له دېرشو دقيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې
ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين زيری و، له کلي يې د تدواي له پاره مخه رانيولې وه.
بودا تر ناوخته وېښ و، پخوانی کيسې يې کولې، خبرې يې بڼې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تردولسو بجو په ډاکټرانو وگرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خداي په امانۍ پر وخت يې دعاوي راته کولې.

ماخستن وختي پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لارم، د مريم ايمپل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتي مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې د يگ پخواه چې د مريم ټلېفون راغی. غږ يې بېسبکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل. دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېروالی گانه.

مريم لنډه و غږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې رالېږي.

ما هم غږېدا و نه غږوله، په غوږو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنگ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټلېفون و شرنګېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غږيو کې بښنه وغوښته، راياده يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کيسه نه وه راما لومه، هيڅ مې هم نه شواي ويلای.

ټلېفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلې ول.

* * *

د خير خانې په کوتل کې مې د موټر بښينه خلاصه کړه، يوه همکار په بېرله لاس وروغځاوه، په خندا يې وويل:
—يخني ده.

سوږ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړي راډيو يې خپروني خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خير خانې له کوتله ورهاخوا په سلگونو ښکلي، څو پوريزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارگوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترگو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولېد او نه هم خوشاله خيره. بس يواځې تور سپرک او روانې موټرې د يو ويشتمې پيرې نښې وې.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټاپرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سپرک راغلی و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناچو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې گڼ کورونه ښکارېږي.

د تخت پر سر يوې لويې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نيمايي تنه يې سوځېدلې ښکارېدلې.
يو غږ مې واوړېد:

از وقت های جنگ است.

مخ مې ورواړاوه، يو بوډا پيتاوي ته ناست و. د زړو ونو كيسه يې راته تېره كړه، ويل يې چې دا ونې يو نيم سل كاله عمر لري، دا لگېدلې ونه مو د تيرو جگړو يادگار ساتلي دي.

شاوخوا مې سترگې ورغړولې، لاندې په سپينو واوړو كې د روانو او بو تر څنگ له گڼې گونې ډك بازار و، په دوكانونو كې استالفي لوبښي ځلېدل.

د بوډا خبره سمه وه، د جنگ علامې نه وې پاتې، ان په واوړو پټ غرونه هم ژوندي ښكارېدل.

يوه همكار مې راغږ كړ، ورغلم، تر يوې ونې لاندې شو ماشومان راغونډ ول، دوى يوه راډيويي خپرونه اوږېدلې. ټول غلي ول، تر پايه يې يواځې ټايپ ته كتل.

همكار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه خو پوښتنې ورنه وكړې. ټول پوه ول.
له يوې دولس كلني نجلۍ مې وپوښتل:

اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟

لاندې بازار ته يې گوته ونيوله، را ياده يې كړه چې هلته ژمني كور سونه دي، د شاوخوا كليو نجوني او هلکان د راتلونكې كال درسونو ته تيارى نيسي.

لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلې غره سپينې څو كې لمر ځلولې، خود همدې غره ورهاخوا لا اوس هم جگړه وه، واوړې يې توري او پخڅې په وینو سرې وې، سپين رېرو به ماشومانو ته كيسې كولې "وو، نه وو، په پخوا زمانه كې يو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله كې سپين رېري وايي "بود نبود، در زمانه های قدیم جنگ بود... جنگ، درخت تخت استالف را سوختاند..."

د ملگري غږ چې كه راباندې راوسته.

راځه! لاندې بازار ته ورکښته شو.

د هغه خبره سمه راته وايښېده، مور تر يوې بجې په استالف كې وو. ملگرو مې له خلكو سره مركې وكړې، د خپرونو په اړه يې د دوى نظريات واخيستل، درې بجې دفتر ته راوړسېدو.

وارله واړه مې ايمبل وكوت، د مريم خبرې مې په فلش كې راواخيستې، تياره ماښام په كور كې وم.
مريم ويلې ول:

وخت لمر و او زه هم د يخ توتېه په لنډ وخت كې مې د اوږو هډوكي راوختل، تر سترگو مې توري حلقې تاوې شوې، د كور په دهلېز كې به له ولاړې هېندارې ښويه تېرېدم.

په درېيمه مياشت ټلېفون راغى، و حيد و، لنډ و غږېد، ويل يې چې په همصنفيانو پسې خپه شوى يم.

سخته وه، په ډله كې يې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول كړ، هېره يې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه. غلې وم سپك مې ختلى و. د قبرونو ليدو به ارامي رابښله.

خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پيدا شوه. بس، يو ليرې خپل موله كوچنيانو سره لندن ته ورسېد.

پلار ته مې وويل، د لندن خوبونه مې ورته تېر كړل، راتلونكې هوسايي مې يې سترگو ته ودروله. نه يې منله، را ياده يې كړه چې په خپل وطن كې ښه يو، وچه، لنډه رارسيرې، پردې ملكونه څه كوو.

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و. چاره نه وه. کوچيني ورور ته مې په غور کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ. اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.

ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکي به يې په مزو کې ليد. دا خبرې مې په مور او پلار بڼې نه لگېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راگرځولو، خو وروسته يې پر دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.

يوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللی وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې راواخيستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو راليرلي عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول. مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبلیدو چانس ډېر دی.

بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوږو او د دوکان تر مخ د لښتي له بويي ناکه او بو شکايت کاوه.

ماته خدای راکړه، رنگ مې راوگرځېد، ژوند خوږ راته وايست، راتلونکې مې له وحيد سره لیده. ډېر وخت به مې د انگليسي ويلي کتابونه له سره کتل.

پلار مې د خپلو ملگرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدل، پيسې په کابل کې، له صراف سره اېښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو تېلفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.

بل شرط دا و چې سفر زميني دی. همدومره.

مور ته مې پر ځمکه تگ خوند ورنه کړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مې دا و چې د طيارې تگ ډېرې پيسې غواړي، ده د هر نفر پر سر د يرش زره ډالره ياد کړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم ټول سفر په طياره کې نه شي کولای، ځينو ملکونو ته به پر ځمکه وړ اوړي.

د پلار په خبرو کې ما هم يو څه مرچ او مساله ورگډ کړل، د يوې کورنۍ کيسه مې ورته تېره کړه، ومې ويل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.

درې نفره په يوه خوله ول، مور مې راواوښته.

زموږ کور بې نقشي و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ کړل. د دوکان او کور وسايل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو تر مخ يې دوه اويا زره ډالره له صراف سره کيښودل، پاتې پيسې مې ما او مور په خپلو زېرپيرانيو کې وگنډلې. په حويلۍ کې د منو د ونې پانې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.

مريم غلې شوه، سوږ اسويلی يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.

تر نيمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو. رباط د افغانستان هغه کوچنی دی چې په ايران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

مور په يوه کوچيني بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې خو ځله په څنگ ووهلم، پوه يې کړم چې چادري په خاورو کې درپسې کړنې، خو وروسته خندا راغله، د چادري له ورو څلور کونجه سورويو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادري پيڅکې يې په پښو کې بنديدلې. شېبه وروسته د تېلو د پلورلو يوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې يوه کوچيني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته يې څه وويل، هغه مخامخ گوته ونيوله.

مور مې په بېره کوچيني ورور تروليو ونيو، د موټر سايکل د بربک کړننده اواز پورته شو. مور په پلار پسې گامونه واخيستل، يوه تنگه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتا شوې وه، بېرته د يوه څر دوکان تر مخ ودرېدو.

پلار مې پر بايسکل سپور سړی ودراره، سړي يوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته يې څه وويل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو، مور هم گامونه پسې واخيستل. يوه خيړنه پرده مې ليرې کړه، توخي راغی، لويه کوټه د چيلم له لويگي ډکه وه. په بېره مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری يې خوت، څنگ ته يې پر پلاستيکي څو کيو دوه ځوانان ناست ول، د يوه له خولې سپين لويگي راووت، د چيلم سرخانه سره انگار نيولې وه. په هلک پسې د لرگي پر زينو وختو، تنگ دهلبزو، دواړو غاړو ته يې غوړ ورونه راپرې ول. همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.

يو تور، ډنگر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونيو، سړي هيڅ هم ونه ويل، له جيبه يې کوچني (کيلي) راويسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچيني ورور مې وپې کوټې ته ورننوټو، پلار مې په دهلبز کې له سړي سره ودرېد. ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد گډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپين مخ يې د چادري د سوريو په اندازه سپېره ..

ما هم خپله چادري ليرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه گلي دېواله، زنگن ميخ راوتلی و، چادري مې پر ميخ راوڅړوله.

ورور مې ورسۍ ته ولاړو، ورغلم، د هغه د ککړۍ پر گڼو تورو ويښتو مې زنه ولگوله، لاندې مې وکتل، يوه دوکاندار وچي سترگې راته نيولې وې.

گام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکات تر لاندینی برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو څر بامونه ښکار بدل، زاړه ټيمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرته وې تر ټيټو غونډيو ورهاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکار بدل.

کړپ شو. مور ته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آيينه نيولې وه، پر يوه ټوټه يې د سترگو شاوخوا دوږې پاکولې.

ورور مې يو دم چيغه کړه، منډه يې واخيسته، له وره سره ودرېد.

رنگ يې ژپړو، په راوتلوږدو سترگو يې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت يې وپوښت، هلک لرزي اخيستی و.

ورسی ته مې وکتل، په بیره شاته شوم، تر بښینې لاندې یو مژواندی کربوړی پروت و. پلار مې له دې پلاستیکی خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړی ته یې لاس وروغځاوه او د تشناب له کاغذ سره یې یو ځای د ورسې تر خلاصې پلې، لاندې وغورزاوه. پلار مې پر هواره خیرنه توشکه کېناست، خلطه یې خلاصه کړه، شپبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کیک مو له پیسې سره خوړ، خوند یې نه راکاوه، خو پلار مې ویل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی. له دوډې وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ورواړاوه، لایې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوږ بوی سره د تېلو غوږ بوی هم گډ و.

له پلاره مې وپوښتل:

— ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟

ویې ویل:

— تر پولې ورهاخوا د ایران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقې را اوړي.

پلار مې غلی شو، ورومې کتل، له خپل سپین لستونې یې توره غټه سپره ورواخیسته، ولاړ شو او لاس یې تر کړکې وایست.

ماته یې وکتل، ویې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېوت، ورو یې وویل:

— خارج ته تگ، دا کیسې لري.

مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.

ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مریم وه، د خبرو درسېدو ډاډ یې غوښت.

وریا ده مې کړه چې کمپیوټر ته ناست یم.

بښنه یې وغوښته، ویې ویل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.

بېرته مې د کمپیوټر کېبورډ ته لاس وروغځاوه.

مریم ویلي ول:

— ما بنام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلبز ته ورووت، پاو وروسته بېرته راغی، ویل یې چې سبا ورځ هم همدلته یو.

ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدایه خیر غوښت.

د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ویده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپرې وې، که ورږې، زه یې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.

سبا، تر غرمې کړکې ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خولینو کې به یو نیم سرتور سرهم تېر شو،

پسې و به مې کتل، سرتور کسان پاک ښکارېدل، رنگونه یې هم ښه ول، ډېر یې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي

وو، داسې راته واپسېده، لکه له ایرانه چې یې را اړولي وي.

دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوی پلاستیکی خلطې پر غولې کېښودې، مور مې په پوښتونکي

نظر ورته وکتل، پلار مې وریاده کړه، چې په یوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه یې ورواخیسته او تشناب ته

ننوت.

ورور مې په خوند وویل:

له نږدې غونډيو، تودې اوبه راوځي.

په خبره يې ونه پوهېدم.

ورورمې وويل:

بازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو، تودې اوبه راتويېدلې.

د مور غږمې واورېد:

دا څنگه اغوښتل كيږي؟

ورومې كتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنگنو پرته وه.

ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيديو ته رسېده.

ومې ويل:

اسانه ده، بس، د ټکري غونډې ځان پکې پټه کړه.

د پلار غږمې واورېد:

څنگه ده؟

ورومې كتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.

دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.

مورمې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:

له کومه دې کړل؟

پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:

سرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.

کور مې سترگو ته ودرېد، تلویزيون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې

يې يوه گونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلې راته وايښېد، په پطلانه کې ځوان مالومیده.

ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلې ښکارېده.

پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتي واغوسته، ويې ويل:

سفر مو ماښام ته شو.

د مريم خبرې مې ودرولې.

بخاری ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرگي پوره نه ول سوځيدلي. ورپوه مې کړل، غوټه ايرې

مې سترگو ته راغلې. بخاری مې په خپل حال پرېښوده، لارم، تلویزيون مې ولگاوه او کمپله مې پرېښو راکش

کړه.

د کار وړ پروگرام مې ونه موند، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلویزيون مې بېرته مړ کړ. د ټلېفون چونگا شوه،

ولاړ شوم، د ټلېفون چارجر مې په ساکت کې بند کړ.

بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخاری په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته

ټلېفون راغی، له کمپلې سره وروښوېدم، مريم وه.

ساکت ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولگېده، ترغالی لاندې سيميته وو.

مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی گډ و.

د خوشالي علت مې وپوښت:
 را ياده بې کره چې له دوو مياشتو وروسته بې يو پښتون وليد.
 په خبرو کې يې ورو لوبدم:
 _خنګه دې وپېژاند؟
 مريم سره ساه واخيسته:
 _نه پوهېږم. لوسي مې خنګ ته ولاړه وه، سيروم يې تار. له دهلبزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هيله
 وکړه چې دهلبز وگوري.
 د سر په بنورولو يې پوه کړم چې د سيروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
 زما شک سم و خوت، يو چا په تېلفون کې پښتو ويله.
 په بېړه ولاړه شوم، د سيروم ستن مې له لاسه وخته، لوسي ترمټ ونيولم، چيغه مې کړه:
 _پښتون دی.
 لوسي په حيراني راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلبز وگوري.
 همدا سې وشول، يو په ونه لور سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په خېره کې يې حيراني نه ښکارېدل.
 سړی مې سر ته ودرېد، زما پر ککړۍ يې لاس تېر کړ، پر شونډو يې خوږه موسکا پرته وه.
 پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
 دی لنډ وغرېد، ويل يې چې پکتيا وال دی، خو اوس په امريکا کې اوسي، دی له خپلې ايتالياوي مېرمنې سره په
 چکر راغلی و، د سيل په وخت کې يې د مېرمنې پښه اوښتی وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون يې نه و موندلی.
 له ما يې کومه پوښتنه ونه کړه.
 سړی يوه شېبه راسره کېناست، وروسته تېلفون ورته راغی، له خبرو يې پوه شوم چې مېرمن يې ورته ماتله ده.
 مريم وټوخل، غلې شوه. يودم يې وخنډل:
 _ښه! کيسه دې خنګه کړه؟
 ومې ويل:
 _اورم يې، د کار خبرې ترې را اخلم.
 ويې خنډل:
 _د کار خبرې؟
 پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ويل:
 _هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبيات دې لوستي، ليکنه چاڼ غواړي.
 ويې خنډل:
 _ټوکه وه.
 زړه مې خپل ځای ته راغی.
 ويې ويل:
 _کومه پوښتنه لري؟
 نه

په خندا يې وويل:

—خوزه يوه پوښتنه كوم.

وايه.

—هر څه په پښتو درته ووايم که نه، ايراني پارسي او انگليسي هم پکې گډه کړم.

خندا راغله:

—پوه نه شوم.

ويي ويل:

—گوره، په لاره کې له گڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انگليسي پوهېدل، داسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړي.

فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علتونه وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې راخيستی، مجبوروم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم داچې ليکنه يې خونده راتله، ځکه مې وويل:

—نه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو ووايه.

ويي خندل:

—سمه ده.

—ښه کومه بله پوښتنه؟

—نه، لوسې راته ولاړه ده، وايي چې خیرنه شوې يې، حمام تيار دی.

ټلېفون قطع شو.

کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.

ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانی هندي سندره راوسته.

گروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندري نری ساز راته.

کړپ، د پيشو کريژي او پرکاشيو د لوبډو او اواز راغی.

د هلبز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خیرنه پيشو راووته، غولي ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.

د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کينه پښه يې درنه پسې اخیسته.

تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لار ورته ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.

ورمې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر گلداره کاشيو ماتي کوکي، د وريجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.

لېمون مې اورواخيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د گاز د لويې ډبې تر شا غلې وه، وچې سترگې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.

ورمخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترگو کې يې معصوميت پروت و.

يوه شېبه مې د پيشو سترگو ته وکتل، سترگو يې يوه خبره کوله:

—ملامت نه يوو، په دې واورو کې څه وخورو؟

نه پوهېږم، ماته يې په سترگو کې همدا ټکي ښکاره شول.

پيشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې بې نوک ونيو، را ويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوبني سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې توتې مې راټولې کړې. کله، چې کوتې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، گروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وگرځېدم، غټ، غوړ لرگي ته مې د اورلگيت دانه ووېله، وار له واره يې پررر شو، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لرگو راتاوه شوه.

خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.

مريم وييلي ول:

ـ ما بنام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، بېرته راغی، راياده يې کړه چې بايد لاړ شو.

تياري ته ضرورت نه و، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس وراخيست، همدا يو بکس و، د ټولو کالي پکې پراته ول.

لاندي کېننه شوو، په يوه ډنگر ځوان پسې موگرندي گامونه اخيستل، ساه مولا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.

لويه حويلی وه، ډله خلک بنکارېدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.

يوه دېوال ته ودرېدو، شاوخوا مې وکتل، شين ډکۍ نه ترسترگو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرې وې.

لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډۍ لرونکي کوچيني موټرو، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لگېدله. موټر ودرېد، ځوانانو منډه وراخيسته، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته وروخيژي.

د موټر له سيټه دوه تنه راكېننه شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.

موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.

پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.

پلار مې تر ډېره ورسره و، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته واپسېد، چې ځای مناسب نه ورته بنکاري. وروسته راغی، بله چاره مونه درلوده.

ورغلو، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو، يوې خواته مې پلار ځای ونيو او بل لور ته مې هم ورور. خوبيا مې هم له زنگنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لگېدله.

موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو ډرو کېناستل.

موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد، مساپرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسي، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.

موټر حرکت وکړ، خراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاپر کومې کندي ته ور ولوېد، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو او سپينو ولگېده.

دوو خوانانو په ټیټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا یې پوه شم چې روان موټر سیمرخ نومېږي، وروسته مې زړه ولږېد، یوه یې ویل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې ورباندې وشوې. موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، لیرې بل گروپونه یې راوښودل، ویل یې چې ایرانی پوښته ده، نه به خبرې کوي او نه به هم سگرت ته د اورلگیت دانه نیسي. وروسته یې گامونه واخیستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تیاره کې ورک شو. موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنیادم تگ یې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت یې نه درلود، ان د ساه ایستلو غږ یې هم نه راته. ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترگو کې یې د سپوږمۍ رڼا گډه وه. مخکې لاړو، بل گروپونه رانږدې شول، یو سیوری راغی، هماغه برېتور سړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وویل، ماشين مې شو. سړی باډی ته راغی، له ما، ورور مور او یوه بل کوچینی هلک پرته یې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې یې اووه، اته، پیاوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مساپر له برېتور سړي سره په تیاره کې ورک شول. ولاړو کسانو د موټر د باډی پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډی جټکه وخوره، ټا پرونه تاو شول، سیورو حرکت وکړ. موټروان د سیت تر نښینې سر را ایستلی و، مخکینی ټا پرونه یې هواري ته سیخول. موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپینه رڼا پر ایراني بیرغ لگېدله. ناڅاپه موټر ودرېد، د باډی وروستی برخې ته مې وکتل، یو هم نه و، غږې مې اوږده کړه، ټول پر ځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه یې کړم چې سرتیت ونیسه. پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپینه رڼا یې تر موږ نه رارسېدله. عسکر یوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت. پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه یې د موټر پر شاتنۍ برخه کښودل، موټر حرکت وکړ. له سرحدې پوستې واوښتو، موټر گړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډی مې سرور وایست، ټا پر پر توره لیکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو لیرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ایستلو غږ لوړ و ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپینه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې. د موټروان ورو شپېلکې مې واوږد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډی ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کښاست. موټر په مړو څراغونو گړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (انگي) سره لگېدله. پاو ووت، لیرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټیټې غونډۍ پټه وه. دوو مساپرو په یوه خوله وویل: _گزمه ده. د موټر له سیته خلاصې گوتې راووتې. ټول غلي شول. رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزور څراغونو ته ور روانه وه.

موټر حرکت وکړې، پاخه سپرک ته وخت، تگ يې تر پخوا چټک و.
 له غونډيو ووتو، د سپورمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره د بنسټه وه. مخکې لاړو، گڼ خراغونه بنسکاره شول، نه پوهېدم، بازار وکه کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غره اړې خوت، باد تېز لگېده، ټکری مې د زڼې دواړو خواوو ته ټينگ نيولی و.
 ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مت ټينگه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تگ يې د پخوا په څېر گړندی و.
 يو دم کوه شوه:
 —ورور مې!
 په بېرې مې وروکتل، د بادۍ په وروستی برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې درې ته مې پام شو، زړه مې ولرژېد، څوک نه و.
 د سړي له کوه سره ژړا گډه شوه:
 —موټر ودرول!
 د موټر ټاېرونه په وړو وړو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
 سړي ټوپ کړل، د پاخه سپرک خواته يې منډه ور واخيسته.
 برېټور سړی تر بنسټې سر راويست. يوه مساپر په بېرې وويل:
 —ورور يې ولوېد.
 موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سيټ بام ته سوکان ونيول. موټر ودرېد. موټروان راکنسته شو. په غوسه و، ويل يې چې خپلې غاړې مې درباندي خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل يوه له پاره خطر ومنم.
 يوه مساپر چيغه کړه!
 —دا څنگه مسلمان يې!
 کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونيو.
 ورور مې زما پراوړه سر کېښود.
 موټروان بېرته سيټ ته وروگرځېد، موټر حرکت وکړ. ليرې دوه تنه بنسکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نيولي وو نړۍ چيغې يې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
 د مريم خبرې ختمې شوې.
 بخاری ته مې وکتل، سره وه، خوتاو يې تر کمپيوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملگري مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيريني ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندي خوري.
 همدا سې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خيرخاني قلعه يې نجارا وه.

ورغلو، په يخه هوا كې د ماهيانو خوراك خوند وكړ، د چا يو د سورورلو په وخت تېلېفون راغی، حيران شوم، مريم وه، دې به يواځې له ما بنامه وروسته تېلېفون كاوه.

د باندي ووتم، بنسټه يې وغوښته، راياده يې كړه چې د كار په وخت كې يې مزاحمت وكړ، خو وروسته يې يودم وويل:

د موټرو غږدی.

پوه مې كړه چې د ماهيانو د خوراك له پاره قلعه يې نجارا ته راغلي يو.

په غږ كې يې بدلون راغی، په خوشالي يې وويل:

په چهار راهي كې يې؟

هو

كومې خواته.

شمال!

خو په جنوبي برخه كې بنه ماهيان وركوي، ته ورته وگوره، زه مې له مور سره خو ځله ورغلي يم.

ومي كتل. تر سړك وړهاخوا له لويې كرايي څخه تاوونه پورته كېدل.

ومي ويل

اورې

هو

غږ يې ژرغونی و. خو وروسته يې يودم وخنډل.

هی، چهار راهي ته وگوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده بیره لري.

ومي كتل، يوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراه.

مخکې تردې چې د (نه) ځواب وركړم، مريم په خوند وويل:

موږ به هر سهار همدلته د پوهنتون يوه ملگري را اخیسته، خو وروسته يې د درېدو ځای بدل كړ، ويل يې چې زوړ

ترافیک ډېر راته گوري بس، خدای راكړه، ملگري به مو ځوروله، ويل به مو چې زوم خوبيا ولاړدی.

مريم توخي واخیسته، توخي يې اوږد شو، وروسته يې غاړه صافه كړه، ورويې وويل:

وبينه.

شاته مې وكتل، يوه ملگري مې ساعت ته اشاره كوله.

د مريم نيولی غږ مې واورېد.

قلعه يې نجارا څنگه بنكاري؟

هيڅ، لاندې دوكانونه دي، پورته منزل د ډاكټرانو لوحو نيولی دی، د ژي، واورې د موټرو په لوگيو توري دي، خو

له سړكه دوري پورته كيږي.

مريم سوړ اسويلی ويست:

اه، ترهماغه دوړو څار شم.

يوه شېبه غلي وه، وروسته يې په غريو كې وويل:

يوه هيله؟

_وايه
 _يوه ژوره ساه واخله
 خدا راغله
 _ولي؟
 _زما په خاطر
 پزه مې کش کړه، دلبنتي بوی له دوږو سره گډه و، توخی راغی، تېلفون مې لیري ونيو. خو مې نه توخل.
 لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
 مريم وويل:
 _بختور يې.
 ومې خندل.
 مريم سوړاسويلی ويست:
 _د وطن دوږي مې ياد يږي.
 غلی شوه.
 د ملگري غږ مې واوږد، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
 مريم يو دم وخنډل:
 _اه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنگوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د
 کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې دروليرم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
 ومې ويل:
 _څلور نيمې.
 _بڼه، که مې ايمېل ناوخته در ورسېد، چې هير يې نه کړې.
 _سمه ده.
 _وبڼه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک اوږې، هغه بلې غاړې ته بڼه ماهيان پخوي.
 هېڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
 دفتر ته لاړو.
 په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
 د څنگ گاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاین کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکتېه
 وايست.
 راغلم، کمپيوټر چالان شو. تېلفون وشرنگېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سرگروپ بل
 دی.
 ولاړ شوم، برق مې بېرته ورخوشی کړ.
 راډيو مې راواخيسته، يواځې د جنگ خبرونه ول، مړه مې کړه. اوږد و غځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې
 وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

پياله مې له چايو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطی رانه ورکه وه. برق لار، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړيو بوی راغی. گوتې مې وتپولې، تودې شوې، پياله چپه وه. کوټه سپينې رڼا ونيوله، تېزه وه، کمپيوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونگا يې خته همسايه ته مې زنگ وواهه، ورياده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابگر مې بنده کړې وي، ليرې يې کړئ. فکر مې سم و خوت، د کمپيوټر چونگا غلې شوه. مريم ويلي ول:

يوې زېرمينې ته ورکېننه شوو، ساه پکې بندېده، د روغنی رنگ بوی يې درلود. دوه ژېړ گروپونه راڅرېدل. کړنگ شو، ټيمې قوطی ورغړېده، له دېوال سره ولگېده، پر لاندې سيمينټ د نخودي رنگ څاڅکي توی شول. ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته يې وچې سترگې نيولې وې، د پطلانه شنه پايشه يې په نخودي رنگ ککړه وه. مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولگاوه، مخکې لارل.

زيرزمينې اوږده وه، د ناستې له پاره هيڅ هم نه بنکارېدل، پلار مې له سيمينټو څو ډکې بوجې دېوال ته پرېستې. پر بوجيو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنگ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لنډې ټوټې بنکارېدلې.

موټروان دروغ ويلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نيم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې گرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.

پر مخامخ دېوال يو سيوری راغی، په عمر پوخ سرې پر زينو راکېننه شو، ملا يې ختلې وه، له خولې يې د سگريټو تېز بوی ته.

سړي يوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته و خوت.

پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپينې وريچې وې.

د ډوډۍ ورته ټوټه مې خولې ته واچوله، د رېر غونډې وه، نه ژد ويل کېده، د خاورو خوند پکې گډ و.

مور ته مې وکتل، په رنگ ککړ برس ته يې وچې سترگې نيولې وې.

پوه شوم، له موټره لوبدلې ځوان يې له زړه نه ووت.

ورور مې گروپ ته کتل....

پلار مې يو دم مخ واراوه، ويې ټوخل، وريچې دانه دانه پر رنگ شوي دېوال ولگېدې.

بښنه يې وغوښته، بيا يې کاسې ته لاس ورو نه غځاوه. ملا يې دېوال ته ولگوله، پورته يې وکتل، له سترگو يې پوه شوم چې په راتگ پښيما نه دی.

ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ايښی و، سترگې يې پټې وې. له وريجو يواځې يوه گوله پورته شوې وه. ښه شېبه ووت، سترگې مې درنې شوې.

سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه بنکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای اېستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځگنو خپو اخیستي ول.

ورور مې چيغې وهلې، مرسته يې غوښته...

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځگونه سرو وينو ونيول.

چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.

مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لارم، لاس او پښې مې له حرکتې لوبدلي ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا گډه وه.

مور ته مې مخ وروړاوه، خلاص غونچه ويستان يې يوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکني) راوتل.

له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلې څيرې کميس بند و، د مور خواته مې ور وگرځېد، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترگو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.

نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترگې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وينې له اوبو سره گډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده ويښته راوتلې وو، اوبو يوې بلې خواته وړل.

نهنګ زما خواته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شواي راتلی، اوبو بېرته شاته وور.

غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترگې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينگه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ویده و.

ومې ويل:

ـ ښه يم، خوب مې ليد.

پلار مې بېرته پر سيميتي کڅوړې کېناست. کين لاس مې راپورته کړ، دوه نيمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.

غږ مې واورېد، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بېرېه پريښو وخت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.

مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترگې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.

د باندي راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.

کوڅې ته راغلو، يو کوچینی موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.

پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سيټ ته ورپورته شوو.

شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرگونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راوړلوېد، مور د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.

موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتا و شو، عمومي سړک ته وخت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.

موټروان په بېرېه دروازه خلاصه کړه، له مور څخه يې وغوښتل چې له موټره کېښته شو، همدا سې مو وکړل، سړک ته نږدې په گڼو ونو کې کېناستو.

د سپک دواړو غاړو ته تېز ژېړ گروپان بل ول، رڼا یې تر هغو څانگو رارسېده چې موږ یې تر لاندې ناست وو. موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکینې ټاېره یې هوا ایسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست. چوپه چوپتیا وه، کله کله به یو-یو موټر په تېزۍ سره تېر شو. موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.

یو موټر راغی، ټیوټا وه، پر سر یې سور څراغ تاوېده، پر دروازه یې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ایران لیکلي و.

موټر برېک ونيو، یو عسکر له بښېنې سر راویست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته گوت ته نیولې وه. وروسته یې ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخیسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم. د پولیسو موټر حرکت وکړ، موټروان سگریټ ولگاوه، هماغسې پر بانټ ناست و. وروسته یې ټلېفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو یې پوه شوم چې په غوسه دی. پاو ووت، یو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنی اورېده څو کی-تسه وه. لارو او همالته کېناستو.

بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واپه زاړه ناست ول، په تورو وینستو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدل، سپین سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککړۍ هم ښکېدلې. ټول غلي ول. مخکې مې وکتل، د بس پر ماشین یو تنکی ځوان ناست و. نیم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، یو پلاستيکي سطل یې ورو واخیست. مخکې راغی، یو ماشوم یې له بغوره کش کړ، ویې خندل، له سطله یې یو جوس ورکړ.

ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستی څو کی-ته راغی، سطل یې کېښود، یوې بلې خواته یې وکتل، له جبهه یې درې کارتونه راوايستل، ورو یې وویل:

—مخکې پوښته ده، پولیس راخيږي. د شا سیت ته نه راځي، له لیرې همدا کارتونه ورته پورته کړي.

پلار مې یو کارت ورو واخیست، سړی وڅرېد، بېرته یې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو گوته اېښې وه، په ټیټ غږ یې وویل: وارخطا نه شی، لار ورسره لرو، پیسې مو ورکړې دي.

ځوان یو دم وخنډل، په لوړ غږ یې وویل:

—جوس غواړئ؟

د جوس پاکټ یې زما د ورور پر څنگنو کېښود، مخ یې واپاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست. پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته یې شناسنامه لیکلي وه، لاندې د یوه برېټور سړي عکس ښکارېده. پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکۍ شو، خپل کارت یې راوښود، عکس یې نه درلود.

مور ته مې وکتل، کارت یې په گوتو کې سره اړاوه، په عکس کې یوه ږیرور بوډا سپینه لونگی-تړلې وه. یو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خود هوټل تر لویو بښینو ورهاخوا گن خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنچو خوراک کاوه.

بس ته یو وسله وال عسکر راوخت، په لوړ غږ یې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا یې ځانته نیولې وه.

عسکر له لومړۍ څو کی-راتېر شو، په دوهمه څو کی-کې یې د یوه بوډا اورې وڅوځولې.

د بوډا تر څنگ ناستې بنځې څه ورته وويل.

زړه مې ولړزېد، عسکر مخکې راغی، مور ته مې وکتل، کارت يې پر ځنگانه ايښی و، له غروي يې مازې د کاغذ څنډه مالومېدل، د پلار سترگې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړه او په کړه کارتونو ته يې وکتل، بښنه يې وغوښته، پورته يې پر څو ورو بکسونو گوتې وټپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ، د هغه جېبونه يې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو. عسکر وخنډل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنې دروازې کښته شول. مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس وروغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.

ورور مې په وېره وويل:

— ابا يې چېرته بوت؟

ورو بنځينه غږ مې واورېد:

— ډېر ښکلی دی.

ورمېر مې کوډ کړ.

تر مخې مویوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترگې غټې ښکارېدلې، تر څنگ يې زما ورور ته کتل. وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:

— افغانان ياست؟

غلي وم.

بنځې وخنډل:

— د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکاري، د هغوی رنگ مالوم دی. تک توردی.

مور مې وويل:

— افغانان يو.

بنځې له خپل بکسه د بسکيت قوطۍ راويسته، ورو ته مې يې ونيوله ورور مې مور ته وکتل، هغی اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکيت ورو واخيست، ويې ويل:

— ابا ته خو به څه نه وايي؟

زړې بنځې وويل:

— څه وايي؟

مور مې سوړ اسويلی واپست:

— هيڅ! پلار ته يې اندېښنه ده.

زړې بنځې وخنډل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:

— مه ویرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.

خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي گونځي يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت

وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يووړل.

موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې بنځې وويل:

— په نوموړي بدل کړئ!
 ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
 پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيتو نيولې قوټې ته وکتل.
 مور مې وويل:
 — ښځې ورکې.
 د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر راروانو ترافیکي لوجو لگېدله، نور هيڅ هم نه
 ښکارېدل.
 سترگې مې درنې وې، د بس د چت سپين څراغونه ورو ورو کمزورې کېدل، وروسته خوب وپړې وم.
 مريم وټوخل، ټوخی يې اوږد شو، بيا يې په کمزوري غږ وويل:
 — شور او زوږ و، سترگې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړول، خلک يوې بلې خواته گرځېدل. مور ته
 مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.
 بس تش و، دوې څوکۍ ورهاخوا يوه بوډا کتاب وايه.
 پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
 ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د گشنيزو نرۍ ډکې راوتلې و، برگريې خوړ.
 ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه يې ونه ويل.
 د بس له شاتنۍ زینې کښته شوم، مخکې لارم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ايرانۍ پيسې نه
 وې.
 د پلار غږ مې واورېد:
 — څه غواړې؟
 ورو مې کتل، په لاس کې يې پلاستيکې نازکه خلطه نيولې وه. د پيسې بوتلي او برگريکې پراته ول.
 ومې پوښتل:
 — تومن دې له کومه کړل؟
 کين لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لويه ښېښه رنگارنگ لوتونه سربېښ ول.
 له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرگي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته
 مې وکتل، ترچمن ورهاخوا سيمتي نرۍ سرک و، ډله خلک گرځېدل، خو پر سرک يو کاغذ هم نه ښکارېده.
 پلار مې په ډکه خوله وويل:
 — تهران ته يو زرو دېرش کيلو متره لار پاتې ده، ترمانښامه به په بس کې يو.
 د مخامخ دوه منزله تامين پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.
 ومې پوښتل:
 — دا کوم ځای دی؟
 — د کرمان د بسونو اډه.
 يو وړوکی توپ راورغړېد، د مرسل د گلانو په بوټو کې ننوت. کوچيني ماشوم منډه پسې راواخيسته، بوټي ته
 نږدې ودرېد.

ورغلم، توپ د مرسل د بوتي په ژېړو لوېدلو پاتو کې پروت و. لاس مې وروغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټورا ويست.

ماشوم غبرگ، ټنډه لاسونه راته ونيول، توپ يې ورواخيست، د بس خواته يې منډه کړه.

گلانو ته مې وکتل، اخره يې وه، مړاوي بنکارېدل.

بېرته پراورېده څوکې کېناستم.

پلار مې وويل:

مننه درنه کوي.

مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې بنځې لاس راته خوځاوه.

پر سرک يوه نجلی روانه وه، نری اندام يې درلود، له ټکري يې د ويښتانو څوکې راوتلې وې.

ومې ويل:

ملایان څه نه ورته وايي؟

ځواب مې وانه وړېد.

پلار ته مې وکتل، رنگ يې ژېړو، دوو راروانو عسکرو ته يې وچې سترگې نيولې وې.

په بېرته مې وويل:

مه ورته گوره!

سريې وځړېد.

عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.

يوه يې وويل:

بناغلیه، شاته دې کثافت دانی ده.

پلار مې موسک شو، پښو ته نږدې د پېسې خالي قوطۍ يې ورواخيسته او په سره ټوکړی کې يې واچاوله.

مخابره وچونگېده: وارخطا غږ ترې راوت:

دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اورېده ډيره لري، له رنگه سپين دی، دېرش کلن بنکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ

مالوميرې، دواړه د ترمينال شمالي دروازي ته لاړل.

عسکرو منډه کړه.

پلار مې وويل:

په موټر کې ناسته مو په خير ده.

روان شوو، ورور مې له مور سره ناست و. زړې بنځې کتاب وايه.

پلار ته مې مخ ورواړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:

ومې ويل:

ويې نه پېژندلو.

پلار مې يواځې موسک شو.

پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې بنځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې

اته بجې وې.

موټر حرکت وکړې، له دښتو او وړو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوره، ما بنام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.

د تېلو ټانک و، لیرې رنگارنگ رڼاوې ښکارېدلې.

یو خیرن ډنگر بودا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.

په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلی وه، پر چمن کېناستو. شاوخوا مې وکتل، د یواځینۍ کوټې

سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاتو ښکارېدل.

بودا هماغه کوټې ته ننوت.

ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وپښتو وړهاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.

ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې گرځېدلې.

پلار مې راغږ کړ، ورو مې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.

ورور ته مې وویل:

—چای تیار دی.

راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.

سر مې پسې ونه گرځاوه، د پلار تر څنگ کېناستم. مور ته مې مخ وړاواوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.

بودا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرته وې.

پیاله مې راډکه کړه.

بودا په خواړه خوله وویل:

—بل څه خو به مونه وي په کار؟

پلار مې مننه ترې وکړه، خو بودا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو گونځې یې ژورې وې، خندل یې.

پلار مې جبب ته لاس کړ، بودا ته یې یو لوت ونيو، خو بودا لاس وروڼه غځاوه.

پلار مې بل لوت ورسره یو ځای کړ، بودا هماغسې خندل.

خوښ مې شو، وږی نه و. خو یو دم یې وویل:

—دالر غواړم.

پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ورتول کړ.

بودا کېناست، په خواړه خوله یې وویل:

—ښاغلیه. مه خفه کېږه، دلته یواځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راکوي.

پلار مې وخنډل، له پیسو سره یې یو بل لوت هم یو ځای کړ، بودا ته یې ونيو، هغه لاس وروڼه غځاوه، خو هماغه

پخوانی خندا یې نه وه.

چمن خوند کاوه، سره هوا لگېده، د لنډو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید څېره راگرځېدله.

بودا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې ځمکه آبپاشي کوله.

نیم سات ووت، بودا راغی، په لاس کې یې مایل و، په غوسه یې وویل چې په ما پسې راځئ.

پلار مې بکس ورواخیست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ تکسي ته وروختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، لیکلې یې و، تهران، لس کیلومتره.

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژپړه رڼا د ونو په سپيرو خانگو ولگېده. پاو ووت، د بوي ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندي زرگونه رنگارنگ گروپونه بل وو. پلار مې موټروان ته تر څنگ وکتل، ورويې وويل:

— تهران دی؟

ځواب مو وانه وربډ.

پاخه ته وروختو، موټر په نورو سلگونو موټرو کې گډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.

شاوخوا مې سترگې واړولې، د مغازو له لويو نښو سپينې رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېولې بڼکارېدل، د نجونو له نړيو ټکريو او تنگو پتلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده. آينې ته مې پام شو، د موټروان پر سپډلې سترگې بڼکارېدلې، زما مور ته يې کتل. موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آينه د موټروان د ککړی سپينو وينستو نيولې وه. غټ بڼارو، سرکونه پاک بڼکارېدل، د سرک دواړو غاړو ته غځېدلې گلدانونه لاشنه وو. ځای ځای به هسک تاميرونه په مخه راغلل، عمومي سرکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم ليدل کېده. هماغسې مخکې تلو، هسک تاميرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لاهم ځای ځای بڼکلي کورونه ولاړول. موټر له عمومي سرکه ووت، تر ټيټه د پوال تېر شو، مخکې لاړو، يوې لويې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برگو غواوو عکسونه بڼکارېدل.

دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ودرېد.

موټر ودرېد، کښته شو، د ونو په مينځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.

مخکې لاړو، موټروان په يوه وره دروازه ننوت، دوه منزله تاميرو، له يوې کوتې د خندا غږ راته دوهم منزل ته وختو.

د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کښاستم. مريم ويلي وو:

— ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوته کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندي په سره سطل کې د اوبو د تويېدو غږ غلی شو.

آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.

له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سرناسته وه، پلار مې د تلو بزيون د ريموټ بيطرۍ را ايستلې وې.

ورغلم، د مور پر څنگانه مې سر کېښود.

شاوخوا مې سترگې ورغړولې، کوته لويه وه، شيرچايي رنگ يې درلود، پر زړه غالی. دلرگي درې او سپينيز کټونه ولاړول.

د مور غږ مې واورېد:

— مه يې څښه!

ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جگ ورپورته کړې و.

پلار مې د اوبو جگ ورواخيست، پزې ته يې ورنږدې کړ، ودرېد، گروپ ته يې ونيو او له کوتې ووت.

تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړې، په گوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
 کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستیکی څو کیو
 ناست ول، د مېز پر سر په سگریټ دانۍ کې سور سوکی بنکارېده.
 پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرگونه گروپونه بل ول.
 د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
 مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
 ورغلم، د هغې پروانه مې سر ولگاوه، گوټې یې زما پروینستو کې تېرې کړې.
 چوپه چوپتیا وه، کله کله به د څنگ له کوټې د خندا پ او از راغی.
 دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلی کوټې ته راننوته، لوی پتنوس
 ورسره و، د پیالو د رېږدېدو غږ راته.
 ورولاړه شوم، پتنوس مې یې له لاسونو ونيو.
 نجلی غلې له کوټې ووته.
 مېز ته ورنږدې شوم، دواړه د پگ برغولی مې لیرې کړې، مستې وې.
 د پلار غږ مې واوږد:
 _اوبه یې رانه وړې؟
 مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
 _هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
 مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کیږي.
 د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموت مې تلویزیون ته ونيو، خو کار یې نه کاوه.
 مور مې په قبله پسې گرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
 ټول سترې و، ورور مې له مور سره پرېوت، پلار او ماته بېل بېل کټ راوړسپد.
 چوپه چوپتیا وه، په سطل کې د څاڅکو د توییدو غږ راته، وروسته مې سترگې درنې شوې.
 یو وخت مې اوږو ټکان وخور، ورور مې وکتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
 سترگې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ورنږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې،
 ترهسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ بنکارېده.
 د تشناب ورته مې لاس وروغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهارۍ اوږدېده.
 ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېگانی نجلی وه، د اوبو وړې جگ یې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ورولاړه
 نه شوم.
 مور مې پتنوس ورنه واخیست، نجلی په وېره وویل:
 _اوبه مې هېرې شوې.
 پلار مې وخنډل:
 _پروانه کوي.
 نجلی هماغسې په وېره وویل:

خیر دی، علی رضا ته مه وایاست.

د پلار خندا مې زور ونيو:

علی رضا خوک دی؟

غلي شوه.

لهجه يې ایراني. فارسي ته نه وه ورته.

ومي ويل:

د کوم خای يې؟

غټې مړې سترگې يې راواړولې، چوپه خوله د باندې ووته.

د چایو د سورولو په وخت يودم زوږ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان گرځېدل، ډېر يې په کميس او

پرتوگ کې ول.

پلار مې وويل:

يو اڅې نه يو.

پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پيالو ته ور وگرځېدل، خوزه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلې د دروازې تر

خنګ مې يوه پطلون کړې ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې يې کبېل ښکارېده.

نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې گرځېدل، نور دېوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيړن او په دوږو

سپېره ول.

د پلار غږ مې واورېد:

چای سپړي.

ورغلم.

مور مې وويل:

تر کومه به دلته يو؟

پلار مې وور وکتل:

نه پوهېږم.

مور مې سوږ اسويلی ويست، پياله يې ورواخيسته او پرکت کېناسته.

ريموت مې راواخيست، بيټري مې ترې ويستې، لارم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.

حويلې ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.

بلې کړکۍ ته ور وگرځېدم، لاندې پټي ول، د مخملو (لمر مخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ورهاخوا دوه اورېده

سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لويې تکې سپينې ډېرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته واپسېده.

ليرې مې وکتل، ترهسکو تاميرونو کمړنگه لوگي راتا وو.

د پلار خوشاله غږ مې واورېد:

په تشناب کې تودې اوبه راځي.

ورومې کتل، مخ يې لوند و.

ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

لس بجې ماته وار راورسېد، اوبه تومړي وې، خو بدې نه لگېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې ږيرې ته چاره نيولې وه.

مور ټوله ورځ په کوټه کې وو، له وړې نجلۍ پرته موبل هيڅوک هم ونه ليدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووت.

بل سهار مې د ورور خلق تنگ و، ويل يې چې په کوټه کې خپه شوی يم، پوره يو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکې ژوند او د لندن کيسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په درېيم سهار د ټولو زړونه تنگ ول، پلار مې حويلۍ ته کښته شو، کله چې بېرته راغی، ډونگېده، ويل يې چې يواځې د غواوو په فارم کې د گرځېدو اجازه لرو. يوولس بجې ټول له کوټې ووتو، په حويلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندي جوړ و، کړکيو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو و چې سترگې راته نيولې وې.

د باندي لاړو، د ونو په مينځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو، د خوشايو بوی ډېرېده. پراخه ميداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړول. کين لورته اوږد سالون نسکارېده، د بام اهن چادر يې سترگې برېښولې.

د غواړمباره راغله، ورور مې هماغه لورته منډه ور واخيسته، ورغلو، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نيول شوي لسگون برکي غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو، ورور ته مې وکتل، د يوه تور کوچيني سخوندر تر غاړې يې لاسونه تاو کړي وو.

غولي ته مې پام شو، سپينې پرېولې کاشۍ وې، خولا هم د خوشايو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

— غواوې يې په اسرات کې دي.

ورومې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو ميده شوې ژيرې پانې پرته وې.

په سپينه چينه کې يو دنگ سپی راغی، د څو غواوو غولانځو ته يې پايپونه وراغوستل، د بوال ته يې لاس ور

وغځاوه، سويچ يې وواهه، په رڼو پايپونو کې سپينې شېدې روانې شوې.

څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته يې برسونه ونيول.

پلار مې د تلوراته وويل، خو د ورور مې پام غلط و، له سخوندره نه ليرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، وړې نجلۍ زړې غالی ته جارو نيولې وه.

مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته يې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې اېښو بيطريو ته مې وکتل، سيوری پرې راغلی و. راوامې خيستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته

ريموت ونيو، کار يې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

— نوم دې څه ده؟

راويې کتل، په خواړه خوله يې وويل:

— زبیا.

ومې ويل:

نوې بيټرې نشته؟
علي رضا ته به ووايم
غلي شوه.
ومي ويل:
د كوم خاي يې؟
يوه شېبه غلي وه، بيا يې نري شونډې و خوځېدې:
د بد خشان
حيرانه شوم.
نو دلته څه كوي؟
د نجلي په سترگو كې اوښكې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونيوله. راويې كتل، غومبرې يې سره ول.
ورو مې وويل:
دلته څه كوي؟
ځواب يې رانه كړ.
ترلاس مې ونيوله، پر كت كېناسته، سريې وځړېد، جارو ته يې وكتل، ورو يې وويل:
كوټه پاتې ده.
ومي ويل:
پروانه كوي.
علي رضا ته غوسه ورځې، وايي چې ډالري كوټه سمه پاكوه!
خندا راغله:
ډالري كوټه؟
نيغ يې راته وكتل، په سترگو كې يې وپره ښكارېدله.
ومي ويل:
مه ډارېږه.
سريې وځړېد:
دې كوټې ته ډالري كوټه وايي، ډر پام ورباندې كوي، دلته يواځې هغه كسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورد، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ورمې خلاص كړ، دستشويي له ځكه ډكه وه.
بېرته كت ته وروگرځېدم.
ومي ويل:
ښه، زېبا! دلته دې څوك شته؟
سور اسويلى يې وايست.
نه.

نجلی جارو ورو واخیسته، ترمته می و نیوله، بېرته می په خپل ځای کېنوله.

تندی یې تریو شو:

—علي رضا می و هی.

ومی ویل:

—هیڅ هم نه درته وایی.

غریو واخیسته:

—نه، پرون یې هم موب موب و پښته رانه وشکول.

زېبا خپل سر ته لاس ورووړ، ټکری یې وښویاوه، غوږ یې وینې و.

په ژرغونې غږ یې وویل:

—سهار یې خوله پرې ولگوله

زړه می ولږخېد.

نجلی یو دم وژړل:

—د الرې کوټه می نه وه پاکه کړې.

د نجلی مت می پرېښود. جارو یې ورو واخیسته.

ومی ویل:

—دا سپی څوک دی؟

ځواب یې رانه کړ.

پرکت اوږده وغځېدم، چت ته می وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم گډه وه.

د مریم یوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر می مړ کړ، غبرگې درنې کمپلې

می پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترگې می رڼې کړې، پردې ته می لاس وروغځاوه، شین سهار و، د څنگ همسایه واوره اچوله.

د بخاری له سره می د او داسه له پاره ترمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته می د دهلېز ورو خلاص کړ، سور

فرش ته سپینې واورې راوړې او غږ پدې گام می واخیست، ښی پښه می تر څنگانه په واوره کې ننوته.

سپږمې سوړ و، تردې مخکې هم واوره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اوږدېدلې.

د همسایه غږ می واورېد:

—دا ځل مجبوره یې چې بام ته وروخېژې.

ور غږ می کړ!

—د پاروژۍ د بام ایزوگام ورسره اړوي.

ویې ویل:

—مخکینی واورې وچې وې، پروایې نه وه، خو دا واوره لنډه ده، بامونه درنېږي.

چاره مې نه درلوده، د لرگي پر زينه و ختم ش او خوا مې وکتل، پر هر بام يو_ دوه تنه ولاړ وو. احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژي خو خايه د ايزوگام سپين زورق او د قير وړي تويي توري ورسره واخيستي.

تېلفون راغي، موټروان و، ويل يې چې سرک يوه ډبره ده، موټر چاين شکولي، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی. د غير حاضري دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لاهم د دوو کوټو بامونه پاتې ول. د څنگ گاونډي راغې کړل. _درشم؟

ورومې کتل، خپل بامونه يې توروو. ستړي وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرگي زينه ودروله، د ماسپينين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.

ټوک ټوک وم، اوږو مې درد کاوه. ماخوستن وختې پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو. پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی. په رخصتۍ کې ايمبلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمبل راغلی و، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو: د مريم خبرې مې درولېږلې. کور ته لاړم، برق نه و.

سهار مې له بامه په رالوډلې واوړه کې لار واېسته، د حويلۍ تر دروازي پورې ايله لس گامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوړه ولاړه وه. لومړۍ مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستي. ويلي يې ول: زيبا مې له ذهنه نه وته دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل. بل سهار مې پلاراو وروړد باندي ووتل، مور مې پرکت پرېوته، راياده يې کړه چې بېگانه يې د سرد درد له لاسه ټکي خوب هم نه دی کړی.

کړکۍ ته ورنږدې شوم، لاندي مې وکتل، زببا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه. د مېزله سره مې د اوبو جگ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلی راوکتل، جگ مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم. بېرته پرکت کېناستم، مور ته مې وکتل، سترگې يې پټې وې. زببا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جگ ته ور وگرځېده. ومې ويل:

_غواړم چې خبرې درسره وکړم. له اوبسکو ډکې سترگې يې راواړولې، جگ يې وراخيست، له کوټې ووت. وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سپړي و، راوتلی ټټر يې درلود، د موټر سايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله. موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانگې پرې راغلی.

بېرته پر کتې پرېوتېم. سترگې مې پټې کړې، کړپ شو، ورومې کتل، پر مېز د اوبو جگ ايښی و.
زېبا مې تر مټ ونيوله، غلې کېناسته.

و مې وويل:

— علي رضا و؟

راوېي کتل، له ډکو سترگو يې پوه شوم چې گومان مې سم و خوت.

و مې وويل:

کيسه راته وکه.

سړي وڅرېد.

و مې وويل:

— څومره وخت کيږي چې دلته يې؟

— دوه کاله.

زړه مې ولړزېد:

— کورنۍ لري.

غريو واخيسته.

نه

— ولي؟

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په ډک ستوني وويل:

— دوه کاله مخکې مې پلار ته يو ليک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې
يې ليکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرگاريگري درته موندلې ده، د يوه کال د دهقاني پيسې، په يوه
مياشت کې موندلې شي.

د پروړې له خرڅولو وروسته له کلي راووتو.

تر نيمروزه مو خپلې پيسې بس شوې، يوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر يې يو ميليون تومنه غوښتل.

پلار مې خپل ورور ته ټلېفون وکړ، هغه ورياده کړه چې تاسو تردې ځايه راشئ، مصارف موزه په غاړه اخلم.

له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تيري کړې، وچه ډوډۍ يې راکوله، د شپې به د موټرو په

گراج کې ويدېلو. قاچاقبر ويل چې د تهران لارې سختې دي، پوليس په افغانانو پسې گرځي او د لارې ډېر هغه

عسکر يې بدل کړي چې له دوی سره جوړول.

وروسته يې يوه بل وړوکی ښار ته يووړو، علي رضا مې همالته وليد، په دوهمه ورځ يې يوه بار وړونکي مو ترته

ور وڅېړلو، تر لسو يوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شتو وښو ناست ول.

دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته يې راوړو.

زېبا غلې شوه، ورومې کتل، پر سرو غومبرو يې مړې اوبنکې روانې وې.

و مې وويل:

— بيا؟

شونډې يې وڅوڅېدې:

پلار مې خو ځله خپل ورور ته تېلېفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پيسې غوښتې، ويل يې چې له دې ځايه نه شئ وتی.

يوه اوونۍ تېره شوه، مور په همدې حويلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ور ولوېد، ورياده يې کړه چې د تهران د خښتو بتيو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دليل يې دا و چې دلته به سلگونو بتي دي، کومه يوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثير ورباندي وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سايکل کېناست، خو کله چې مازديگر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونگېده، ورور ته يې بدر ويل.

په بله ورځ يوه ايراني ورياده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بتيو ته پوليس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وې.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنگونو لاسونه تاو کړل، خود هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

مور ته يې د همدې تامير په پای کې گوښې کوټه راکړه، وره او چتله کوټه، خوبيا هم ښه و، د نورو مساپرو سترگې نه راباندي لگېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بېلگا کوټې ته راغی، له جامو به يې سوړ بوی ته مور مې مساپرو ته د پگ پخواه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال ليکې ايستلې، وروسته به يې ټولې ليکې حساب کړې، له ځان سره به يې وويل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

يوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وريجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ويل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتگ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

يوه غرمه مې پام شو، مور مې ديگ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته يو کميس ونيو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټينگار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوږلی کميس وليد، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځايه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېيم سهار مې مور د مجبوريت له مخې ديگ ته ور پورته شوه، ما ويل چې پيازو به يې سترگې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال ليکې به يې شمېرلې. يوه ورځ مې ورياده کړه!

وبه تنستو.

سور اسويلی يې وايست:

تاسو تر دېوال اوښتې شئ؟!

پوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شواي تلای.

علي رضا خو ورځې ورک و، يو ماسپينين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود، ويې ويل چې په سختو مې نه لورېږي. ته اولوردي له ما سره لارې شئ.

مور مې همدا يوه خبره کوله:

د خدای له پاره، له کوټې ووځه!

علي رضا ماته وکتل، راياده يې کړه چې د پورتنۍ کوټې له يخچاله اوبه راوړه.

کوټې ته وختم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ورد باندي له خوا تړل شوی و.

نه پوهېدم چې خومره وخت ووت، بيا په وره کې کيلي تاو شوه، دهلبز ته ورغلم.

علي رضا و، په مخ او غاړه يې سرې کرنيې تيرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، راياده يې کړه چې که دې

چاته څه ويلې ول، نو پلار دې وژنم.

چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.

دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.

مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.

زېبا يودم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو، مور ته مې وکتل، ويده وه.

د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوبښکې نه شوای کابو کولی.

ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:

مور مې کېناسته، شکېدلې جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپرې کړې، تردې پورې په

غېږ کې ټينگه نيولې و، بيا يې کلکه پر تندي ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سرد باندي ووته.

ټکری مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې دوږه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو

کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامير له سره ځان راغورځولی و.

د زېبا پر خوله مې لاس کېښود، چيغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:

بس دی! نور څه مه وايه!

زېبا سرې سترگې راواړولې. لاس مې دهغې له خولې ليري کړ، نجلی وويل:

تا کيسه غوښته!

غريو واخيستم:

سمه ده. ووايه!

نجلی وويل:

چيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو گوتې د پنجرې تر اوسپنيزو سيخانو تاوې وې، زورونه يې وهل،

ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خود اوسپنې سيخان ټينگ ول.

د فارم کاريگر راغلل، پلار مې هم پکې و، دی زما مور ته ورنږدې شو، دهغې لاس يې پورته کړ، بېرته يې

پرېښود، لاس پر ځمکه ولگېد.

ترډېره غلی و، د مور شکېدلې ټټر ته يې وچې سترگې نېولې وې، وروسته يې دهغې سر له خاورو پورته کړ، په

غېږ کې يې ونيو، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژراوي گډې وې.

پلار مې ښه شېبه وژړل، بيا يې ماته وکتل، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې. په غريو کې يې وويل:
_علي رضا و؟

سر مې د (هو) په ښه ورته و خوځاوه.

پلار مې د پوځي تېرولو لار بېل ورو واخيست، منډه يې کړه، له حويلې ووت.
زېبا غلې شوه.

په غريو کې مې وويل:

_نور؟

د نجلی سر وڅرېد:

_مور ته ورنږدې شوم، سترگې يې لوڅې وې، ماته يې کتل. يودم يې پر تېرور پرېوتم، پر غاړه مې يې مخ کېښود،
خوله مې تروه وه، نه پوهېدم، زما اوښکې وې که د وينو خوند.

بيا چا تروليو ونيولم، ورو مې کتل، علي رضا و، تېر ته مې يې سوکان ونيول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه
ولگېدم، په سترگو مې تياره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترگو مې زور راووست، خو
پياوړو کسانو له ځمکې توره لويه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپين لاس راوتلی و.

نور مې هيڅ هم ونه ليدل.

زېبا غلی شوه، د پلار غږ مې واوږد:

_د باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.

ورومې کتل، پلار مې مور ته وچي سترگې نيولې وې.

ويې ويل:

_څه پرې شوې.

ځواب مې ورکړ!

_سريې خوږېده، ويده ده.

_ته نه ځې.

_نه، مور مې يواځې نه شم پرېښودې.

پلار مې بېرته له کوټې ووت.

زېبا ته مې وکتل، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې. يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ترڅې موسکا شونډې سره

ويړې کړې، په غريو کې يې وويل:

_تاسو مه ويرېږئ، دوی ډالري مساپرو ته څه نه وايي.

په خبره کې يې ورو لوبدم.

_دوی؟

_هو، ماته يې ډېرې کيسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پيژني، ځانته کوټه لري، ما

خو ځله ډوډۍ وروړې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې يې په خپلو سترگو ليدلې دي.

دوی دوه ډوله مساپر راوړې، ډالري مساپر کم دي، همدا کوټه يې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک يې هم له

نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بيا داسې نه دي، علي رضا د تومني مساپرو نوم پرې ايښی دی، دا

کسان ايران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجره تر شا ولاړ وي چې کوم خپل يا ملگری يې د قاچاقبر پيسې ورته راوړسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا يواځې لس دقيقې له کوټې راباسي، علي رضا وايي چې تبنتي، لس دقيقې تشناب ته د تگ او پنبو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ور نه ور خلاصوي، تېره هفته مې د يوه مساپر چينغې واورېدې، ځوان و، گېډه يې خوږېدلې، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مې پروت و.

زيبا غلې شوه.

ومي ويل:

ته دلته څه کوي؟

ديگ پخوم.

لاس ته مې يې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غريو کې يې وويل:

د مور له مرگه وروسته يې يوه کورته بوتلم، څلور بنځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځوانې، هرې يوې بيله کوټه درلوده، دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بيلې کوټې ته ور وليږه.

زيبا غلې شوه.

ورومي کتل، شونډې يې لږ زېدلې.

ومي ويل:

بيا؟

درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجره تر شا نور خلک ولاړول، د فارم کارگران هم بدل شوي وو، يواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل. له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چې لږ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتون نه رخصت شو، ورسره تلای شي.

د شا کوټې ته يې بوتلم، يوه زوړ سپري ديگ پخواوه، علي رضا راياده کړه چې مرسته ورسره کوه!

د شپې به يواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلې، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سرو وينسته يې شکول. تر سهاره به گروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راوړ، ويل به يې چې مخ په جوړېدو دی.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. يوه ورځ يې راته وويل چې پلار دې پوليسو نيولی، اوس به يې خپل وطن ته اړولی وي.

تمه مې ونه خته، ځای ورمالوم و، ضرور راپسې راته.

يوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخيستې، د يوه کاريگر پنبه ونبوډه، نه شو ولاړېدی، له مانه يې وغوښتل چې د خوشايو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حويلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشايي همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي. ورغلم، يو بوت پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوت و.

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوت مې د زاړه پيره دار سترگو ته ونيو. هغه وار خطا و، يوې بلې خواته يې کتل، وروسته يې سترگې له اوبسکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټټر ته يې ورنږدې کړم، پر ککړۍ يې شونډې راكېښودې.

ده ژړل، خوزما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې راياده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځايه لاړه شه. دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ويل. راياده يې کړه چې پلار دې راځي. وخت تېر شو، ديگ به مې يواځې پخواه.

يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهيږي.

په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترگې سرې ښکارېدلې. ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کپناست، بوتل يې پر غولي کېښود، راياده يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهيږي.

خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنگ وه، زما ټوله خوله يې رالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.

دی همالته ښکته شو، له وېرې کوټې نه شواي ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وایم، هر څوک د نشې په حال کې چتياټ وايي، پلار دې ژوندی دی

، خوماته يې هيڅ هم نه وويلي.

زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:

پلار مې راځي؟

د هغې تر نري ورمېر مې گوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.

د زېبا ورو غږ مې واورېد:

علي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بيگانه يې کوټې ته ور بللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخنډل، زما ټټريې څو ځله په خپلو گوتو ټينگ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟

په چوڼيو کې به نوڅه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خنډل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته دلارې سل چنده تومن راته گټلی شي.

د مريم خبرې ختمې شوې.

جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسې په ايمپل راغلې خبرې لاپاتې وې. خو ټلېفون راغی، ملگری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووخه.

بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينگ و.

جامې مې بدلې کړې. کورته ورسره لاړم، له هالنډه مود ليسيې دوخت يو همصنفي راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولگېوالو وگرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.

د مريم خبرو ته مې بېړه وه، ويلي يې ول:
 په سره اور ناسته وم، ټيکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.
 وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترگو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
 يو مازد بگر مې د پلار له جېبه د لسو زرو تومنو نوټ راوايست، زېبا ته مې ونيو، ډېرې نه وې، درې-درې نيم سوه
 افغانې راتلې، خو زېبا نه اخیست، ويل يې چې څه يې کوم، په نږدې سيمه کې دوکان نشته.
 وروسته ټوخي راته پيدا شو، پلار مې علي رضا ته وويل، گولۍ يې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه
 خوړې.

ورور مې هم تېې کولې، کوچيني سخوندر يې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
 يوولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچيني ورور مې خوشاله ول، د موټر له بښنو يې يوې بلې خواته
 کتل، خدای ته يې شکرونه ايستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراتې ته کتل، د زېبا له اوبڼکو ډ کې سترگې
 مې له مخې نه ليرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راگرځېده:
 هه! دا پراته مې په خپله درته پخه کړه، وړې به شې.
 د مور حيرانه غږ مې واورېد.

ته ژاړې؟

مخ مې واراوه، نه وم پوه شوې.

پلار مې وخنډل:

اي لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.

څه مې ونه ويل، مخامخ په پياده رو کې د زېبا په عمر ډله نجوني روانې وې، بڼکلي بڼکار بدلې، خنډل يې، په
 ملاوو پسې يې د مکتب بکسونه سربښ ول.

ټکسي وان په يوه باغ کې پرېښودو، رنگارنگ ونې وې، غولۍ ژېړو پاڼو نيولې و.

لنډ وخت وروسته د اوبو يولوی ټانکر راغی، حيران شوو، موټروان ويل چې ټانکر ته ورکښته شئ.

پلار مې په غوسه و، نه يې ورسره منله، خو موټروان سل دليلونه راوړل، د لارو سختۍ يې ياده کړه، ويې ويل چې
 ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.

پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلېفون وکړي.

زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بيا هغه کور ته نه شو تلای.

ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهيانو غونډې سوږ بوی پکې لگېده.

ټول پر يوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تياره وه، پورته اسمان د شنې داېرې غونډې
 بڼکارېده.

موټروان راياده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځي.

شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له

ورکېدو پوه شوم چې پاڅه ته وخت.

يو، يو نيم ساعت بڼه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، گردې دريځې ته خولې نيولې وې.

يو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتياط شاته يووړه، يوه دقيقه لانه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

نيم ساعت وروسته بيا موټر ودرېد، موټروان و، ويل يې چې د هوا د تبديلي له پاره د باندې راووخئ. موټر له عمومي سړک نه چې په ژېړو ونو کې ولاړ و. موټروان کين لور ته اشاره وکړه، له يوه لور ځايه، رنې اوبه راتويېدلې. سر مې گرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونيول. پلار ته مې وکتل، له موټروان سره يې خبرې کولې. کله چې بېرته ټانکر ته ورکېسته شوو، پلار مې راياده کړه چې تر مها باده به همدلته يو. د مها باده په اړه مې مالومات ترې وغوښتل، د موټروان له خولې يې وويل چې ترکيې ته نږدې کوم ولايت دی. سفر سخت و، خو بيا هم د ترکيې نوم زړه راکاوه. يو ځای مې د ورور خوا راوگرځېده، پلار مې ترډېره پراوړو کېنولی و، ورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته يې يخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست. لمر لوېدلی و چې مها باده ته ورسېدو. يوه کور ته لاړو، ساه مولانه وه سمه کړې چې يو دوه سيټه ټيوتا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې، ماخستن ناوخته ترې کېسته شوو. تياره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ورواچاوه. د لاتين ښکاره شو، مخکې راغی، يوه بوډی وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو. د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، يوه لويه کوټه وه. په زړه درې کېناستو، د لاتين په ژبه رڼا کې مې سترگې ورغړولې، تنور، په کونج کې له خټې جوړ نغری، څنگ ته ايښي وچ لرگي... ټول د کليوال ژوند نښې وې. بوډی زور د سترخوان پرانيست، وچه ډوډی، مو له پښير سره وخوره. وروسته يې څلور کمپلې راوړې، سترې وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درې پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاڅاب وم، خو ځان مې غلی ونيو. د کوټې له دروازې سره د پراته سپي د ساه ايستلو غږ راته. سهار وختې مې مور د ورور جامې وربدلولې، دهغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لويشتې درې لنده وه. د باندې ووتم، سور باد چلېده، د يوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړول. له دود کښونو يې لوگي ختل، په دېوالونو کې يې تيرې او ښويه لرگي کار شوي وو. زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ يې کړل، ځنځېر وشرنگېد. بوډی منډه راواخيسته. ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه. بوډی لښته پورته کړه، ترلې سپي کورنچ وهل، غلی دېوال ته پرېوت. بوډی تر مټ ونيولم، تر بې پاڼو غوټه نيا لگيو تېر شوو، په لښتي کې رنې اوبه راتلې. کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لگېدل. له چايو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر يوه هسکه غونډۍ د ترکيې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د بېرغ په لېدو يې بېرته کوټې ته منډه واخيسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترگې نيولې وې.

زړه مې ټوپونه وهل، تر كيه تريوه كيلو متره نږدې وه.
 بوډى راغله او په اشاره يې پوه كړو چې بايد كوټې ته ننوځو.
 هماغسې مو وكړل، ټول پر درى كېناستو، ورور مې پر لاندې ځاى بكس كېښود.
 د بوډى غږ مې واوږېد، دومره يې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره يو ځاى د باندي
 ووت. له ورسې مې وروكتل، بوډى اوزه لوشله، مور مې د لښتې په اوبو كې د ورور لندې جامې پرېولې،
 ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ واښه ختلي وو.
 ورځ تېره شوه، ما بنام قضا يو جگ سړى كوټې ته راغى، پر شونډو يې سپين بربټونه پراته ول، ټول تندي يې
 گونځو نيولى و.
 سړى د پگدان ته وروگرځېد، له جوش د پگه يې د چرگ ورون وروايست، ورپوه يې كړل، خولې ته يې ورووړ، د
 بریتو اوږده سپين وينسته يې د چرگ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته يې وكتل، په ډكه خوله يې وويل:
 _بنكلى مال دى.
 زړه مې ولږځېد.
 پلار مې ولاړ شو، مخې ته يې ودرېدم.
 سړي وخنډل:
 _پرې يې ږدئ. هيڅ هم نه شي كولاى.
 پلار مې كېناست.
 سړي چيچل شوى هډوكى په اور كې واچاوه، په زوره يې وويل:
 _ننه، چاى راوړه!
 وروسته يې له جېبه څه راويستل، د قير غونډې سرېښناكه وړې ټوټې وې. ويې خنډل:
 _چرس، ډېر خوندي لري..
 بوډى كوټې ته راغله، پرېولې پيالې او كوچينې ترموز يې د سړي تر مخ كېښودل.
 سړي ډكه پيالې خولې ته ورووړه، پلار ته مې يې وكتل:
 _صاحب منصب يې؟
 پلار مې وچې سترگې ورته نيولې وې.
 سړي وويل:
 _ډېر ايراني پوځيان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
 پلار ته مې وكتل، په غوسه و.
 شېبه وروسته كوټه د چرسو له بويه ډكه شوه. بيا يې زما پلار ته سگريټه ونيو، لاس يې هماغسې غځېدلى پاتې
 شو، بېرته يې سيگريټ خپلې خولې ته ورنږدې كړ، ټوخي واخيست، زما پلار ته يې وكتل، په ملنډو يې وويل:
 _ډېر غيرتې يې!
 يو دم يې وخنډل:
 _خو دلته هيڅ هم نه شي كولاى.
 د پلار په سترگو كې مې غوسه لېده.

سړي وويل:

تبر کال مې يوه ايراني کورنۍ له سرحده اړوله، دوي پيغلې پکې وې، په تگ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولگېده، وروڼو ته يې وويل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، وروڼو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواي کولای. خه به يې کول؟ هه! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاي شواي او نه يې هم ماته کومه خپېره راکړه. زاري يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې خه مه وايه.

خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوي هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يواځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولگېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې واخيستې، زاري يې کولې. ډېر فرق دی، نه؟ د سړي خبره سمه وه، تبر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وڅنډل، خو ښه نه راباندې ولگېده، پلار ته مې وويل، ما بنام کورته ورغی، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلي. د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.

_مه ويرېئ!

ورومې کتل، زما مور ته يې وچې سترگې نيولې وې.

سړي وڅنډل:

_مور دوه ډوله مساپر لرو، ځينې کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، خه کوي، چېرته ځي، په مورې پورې اړه نه لري، خو ستاسو غونډې مساپر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولۍ، ډېرې پيسې دي.

غلی شو. گړی ته يې وکتل، ويې ويل:

_دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.

ودرېد او له کوتې ووت.

يوولس نيمې بجې راغی، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کڅوړه ور وغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديدنه مو ساتي.

پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د

باندي راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.

مخکې لاړو، سړي راياده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډېرې لاندي ونه رغړي.

دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يواځې يو ځل ډزې راباندې کړې دي.

ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځای ودرېدو، د يوې هليکوپټرې له کمزوري غږه پرته، نور خه نه اورېدل کېدل.

مخکې لارو، وچ خوړو، پورته وختو، يو ځای تيرېه ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ورو واخيست، په احتياط مخکې تلو، يودم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکي (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخيسته، تر کمره لاندې پرېوتو.

مور مې چيغه کړه!

زوی مې.

سړي مې پر خوله لاس کېښود.

زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.

پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونيو، په ټيټ غږ مې وويل: وژنې مو.

غږونه مو واورېدل، عسکرو ل، چيغې مې وهلې.

پر مخامخ ډبرو د بتۍ سپېښه رڼا پرېوته، ورور مې وليد، پروت و، سپينې سترگې مې نيولې وې، د غوړ لاندینۍ.

برخه او غاړه مې لاندې ښکارېدل.

رڼا بلې خواته ولاړه.

مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری مې خوت.

چيغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپېښه رڼا مې په پلار لگېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ورو وهلې، ډزې شوې، مخې ته مې سره سوکي باد شول، بېرته راوگرځېد.

سړي راغی، زما مور مې له ځمکې پورته کړه، مخ کېښته گړندي روان شو.

پر سر مې د مرميو شېهارۍ واورېد، پلار مې ترمټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخيسته.

سړي راغږ کړل، ورغلو، د لويې تيرې تر شا کېناستو.

مور مې پرته وه، خرهاری مې خوت.

سړي يودم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه

ولوېد.

عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بتيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.

مریم غلې شوه، ورروسته غږيو واخيسته، ويې ژړل، بيا مې په ډک ستوني وويل:

نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژرغونۍ غږ واورېد:

—مریم، مریم، سترگې رڼې کړه!

ورومې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروي موبل.

ځان مې د هغه غيږې ته ورو غورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلې غوړ مې له ذهنه نه ووت.

مور ته مې وکتل، بې حرکتې پرته وه، خرهاری مې نه خوت.

د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.

د سړي غږ مې واورېد:

—کمه لاره پاتې ده.

پلار مې حرکت ونه کړ.

سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو مې وويل:

_ سخته ده، خو بله چاره نه لري.
 پلار مې هماغسي ژړل.
 سړي بکس ته ډډه وو هله، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
 _ شاته نه شی تلای، د ايران پوليس مو نيسي، لور او بنځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې بې زړه ول،
 کوي يې.
 پلار مې هماغسي ژړل.
 سړي بکس ورواخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
 _ رڼاوې ليرې دي، داسې وخت بيا نه شي موندلی.
 پلار مې يوه شېبه غلی و، بيا ودرېد، مور مې يې پراوړه واچوله نيم ساعت لانه وپوره چې د سرحد بلې غاړې ته
 ورسېدو.
 د مريم خبرې ختمې شوې.
 پاو وروسته يې تېلفون راغی، ويې ويل چې د روغتون د دهلېز رنگ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور
 کې انټرنېټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
 مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکیل يې زنگ ورته وهلی و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راټيټه کړي.
 نه مې شوای کولای چې د خوشحالی پر مهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و.
 کيسه سمه نه راتله، بايد ورباندې پوه شوی وای.
 بخت ياري راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وتړل، ور ياده مې کړه چې ورور دي څنگه شو
 او تر سرحده په څه ترتيب واوښتې؟
 مريم غړيو واخيسته، تېلفون قطع شو.
 ځان بد راته وايښد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلې وای.
 لنډ وخت وروسته تېلفون راغی، مريم وه، بنسټه يې وغوښته، په ژرغوني غږ يې وويل:
 _ دواړو غاړو ته هسکې پرېښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پرهماغه لاره پورته وخېژو. يو ځای ودرېدو، زه او پلار
 دواړه کېناستو، په ځمکه کې ستوري ښکارېدل، لاس مې وروړ، له وروره پاتې ډب وينه لا توده وه. چېغه مې
 ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټينگ کړل.
 سړي تر مټ ونيولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تياره وه، خو بيا مې هم د مور څرېدلې سپين لاسونه ليدل.
 سړي تر مټ نيولې وم، گړندی ورپسې تلم، ډبرې رغرېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چيغې، پاو
 وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
 مريم يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
 وروسته يې په غړيو کې ويوښتل:
 _ ورور به مې ژوندی وي؟
 غلی وم.
 د مريم ژړا زور ونيو.
 تېلفون قطع شو.

په سبا مي د مريم خبرې راواخيستي، ماخستن کمپيو تر ته کپناستم، ويلي يې و:
په ږنگو دېوالو کې کپناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تنه رڼا له دېواله په رالوېدلو لويو-وړو ډبرو
لگېدله.

پلار مې تېزه تېزه ساه اېسته، ستړی و، يو پاوي يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر يوه تيره ناست و، شېبه وروسته يې وويل:

زه تردې ځايه درسره وم.

ولاړ شو، د بکس ځنځير يې کش کړ.

د پلار اوږه مې وخوځوله، ورو يې کتل، يودم ودرېد، سړی يې ترمټ ونيو، په حيراني يې وويل:

دا زموږ بکس دی؟

سړی په خبره کې ورو لويېد:

خو دا ستاسې نه ده!

لاس يې راويست، کڅوړه وه.

پلار مې په بيړه وويل:

څه دي؟

پوډر.

يودم يې د سړي گربوان ته لاس ورواچاوه، چيغه يې کړه!

تا زموږ په بکس کې پوډر ايښی ول؟

سړی خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر تتر کېښودل، پورې يې واوه، له دېواله يوه غټه تيره راولوېده.

سړی ودرېد، په ملنډو يې وويل:

د همدې پوډرو په خاطر مې سړی مرمی و منلې او بکس مې راوړ.

پلار مې لاس پورته کړ.

سړی وويل:

احمق توب مه کوه، ښځه او لور دي لا پاتې دي.

پلار مې کپناست.

سړی دوه گامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه يې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره

يې پرې کېښوده.

بېرته په خپل ځای کپناست.

مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.

د پښو غبراغی، وړې ډبرې ورغړېدې ټول پرېوتو.

د شغال ورو انگولا شوه، سړی بېرته نيغ کپناست، په ټيټ غږ يې وانگولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول،

يو يې له سړي سره ودرېد، بل يې تېرې ته ور وگرځېد.

سړی د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، موږ ته يې وکتل، ويې ويل:

دی اوزکان نوميری، تاسو به تر وان پورې رسوي.

بیا بی ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې تر کي ژبه وه. ځوان بکس ورو واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل: - دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو. پلار مې، مور پر اوږه واچوله. ټول راووتو، سړی ایران ته وروگرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تیاره کې ورک شو، مور هم په خپل رهنما پسې روان شوو. مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا یې وهله. یو ځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوڅو ونو ولگېدل، بېرته مو حرکت وکړ. تردو وپوستو تېر شوو، لیرې وې، خور ښکارېدلې. د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله. د مېړو غبراغی، گرنجوني وگرځېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بتی ولگوله، دوو چینی کوچنیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوگرځېدل، لکۍ یې وهلې. یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالی اوبدلو وړه کارگاه ولاړه وه، څنگ ته گډوډې زړې بړستې پرتې وې. ځوان څراغ ورو واخیست او د باندې ووت. ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلگۍ یې وهلې، مور مې لا په سډنه وه راغلي، ما هم هڅه کوله چې کومه چيغه مې تر خولې راونه وځي. ما تر دېره د پلار سلگۍ اورېدلې، کله کله به د گرنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم. نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چيغې وهلې. سترگې مې رښې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سورو، له چيغو یې وار نه کېده. ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، راو یې کتل، سترگې یې د انگار غونډې سرې وې، را ښکته شوه، سړیې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چيغه کړه. ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست. ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلي، په عمر پخې وې، د کوچیانو غونډې له رڼکو (پاولیو) ډک، گرد کمیسونه یې اغوستي ول. یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونيولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده. په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازی مانا ورکوله. دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلنونه اغوستي ول، سدريو (واسکتونو) یې راوتلي جیبونه لرل، په خټه کردان وو. په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ. ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوی نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چيغه کړه: - راځي، راځي، ضرور راځي.

مور به يواځې ژړل.

په درېيم سهار يو موټر راغی، په باډی کې يې له وطني چرگانو ډک قفسونه ايښي ول. موټروان په قفسونو کې لار وايسته، مور ته يې اشاره وکړه، له څه ويلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو غاړو ته مو له چرگو ډک قفسونه ول، يو بل قفس راغی، زموږ تر سرانو يوه لوبښت پورته ودرېد. بوی و، سوږ بوی، ټېکه نه کېده.

مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه يې سر ايښی و، د ککړۍ پر تور ټکري يې د چرگانو سپينه چټلي ښکار بدل. موټر حرکت وکړ، ښه و، سوږ باد د چرگانو بوی ورسره ووړ. موټر پاڅه ته وخت، يو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولويد، تر غټ کلي تېر شوو، کورونه خام ول، دلرگي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرانو وچ واښه ښکار بدل. په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.

د دوو چرگو له مينځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سيميتي پلچک ناستې زړې ښځې پيسې شمېرلې. موټروان راغی، زموږ پر سرد ايښي قفس دروازه يې خلاصه کړه، دوه چرگان يې پکې واچول. موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې يې خپل سر زما د پلار پر اوږه ايښی و. غرمه پاڅه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرگې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پيدا کړه، د يوې چرگې تر سره وزر لاندې مې ولوستل: وان، د يرش كيلومتره.

موټر خامې ته ولويد، جمپونه يې نه خوړل، جغل و. وخت ووت، موټر ودرېد، چرگو چينغې کړې، د سر قفس ليرې شو. ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالويدلو سوږو زمه پانويښي و. پر يوه لويه تېره کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پيڅکه مې تر گوتو تاوه کړه، پيڅکه مې د مور پر سپين، صاف تندي تېره کړه، د چرگانو وچه چټلي لاندې ولويد. پلار ته مې سترگې ورواړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيدلې ږېره پسې يې مړه ښکته سرينښ وه. خپل ټکري مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.

موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونو مه وځئ. د چرگانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاڅه ته وخت. پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو. دوې ځواني نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله. ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نيمايي دېوال، آښي نيولی و، لاندې يې پر مېزد اريش مختلف وسايل ايښي ول.

تشناب ته ورغلم، نجلی راڅرېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې واغونډه.

کله چې په سالون کې ولاړې آښي ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته وه.

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خوارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، کمر بند يې نه مالومېده. پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيکتايي ورتلې وه. شپبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترگې يې له غمه ډکې وې، د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لاندې ښکارېدې. وان کوچينې، خو ښکلې ښار و، ډېرې کورونه يې دوه يا درې پورېزه ول. د ريل په ايستگاه کې يې يو بل سړي ته ورسپارلو، سړي له ونې هسک و، د تگ په وخت يې د ورمير غوښې ښورېدلې. تر مساپر وروڼکي ريل تېر شو، تر دوو پتيليو او وښتو، بار وروڼکي ريل ته ور وختو، له کارتونو ډکه تياره کوټه وه.

مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي يوه پلاستيکي کڅوړه راته ونېوله او په خپله له ډېرې کښته شو.

شپبه وروسته يې نور کارتونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د کارتونو له چولو څخه د وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل. ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تردې ډېر. يو وخت څوکې ولږځېدلې، د رېل پر شاتني دېوال مې غوږ ولگاوه، ماشين چالان و، وروسته مو وړې جټکې وخورې، ريل حرکت کړی و.

د پلاستيک کړپا شوه، پلار مې وويل:

— هه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.

گوتې مې په هوا کې وټولې، د هغه له لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ورنږدې کړ، د چپسو بوی يې درلود. ټول غلي وو، يواځې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته. دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولې و، خوند يې رانه کړ. شاته مې ولي ولگول، اوسپنه سره وه.

ښه شپبه ووته، خوب راغی، د پلار پر ځنگانه مې سر کېښود. په وېښتو کې مې پندې گوتې تېرې شوې. يو وخت چې مې سترگې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خړېده. مور ته مې ورغږ کړ، هغه هم وېده وه.

نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ريل حرکت وکړ، بېرته مې سترگې پټې کړې.

د مريم خبرې مې ودرولې، بخاری ته مې وکتل، برهاری يې خوت، خو کوټه سره وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅکه رپېدله ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه.

بېرته پر خپل ځای کېناستم. مريم ويلي و:

— هره خوا سړې غوښې وې، په لسگونو له پوسته شوي څاروي راځېدل، له پرې شويو غاړو څاڅکي څاڅکي وينه توېدله. سپينې کاشۍ سړې وې.

مخکې لاړو، په سپينو چپنو کې کتار خلک ولاړول، ساتولونه په وينو لږلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټه ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترگو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:

وينه

پلار مې په غيږ کې ونيوله.

مور مې چيغې وهلې. د خپل زوې نوم يې اخيست، په سپينو چينو کې ولاړ و خلکو په حيرانۍ ورته کتل. مخکې تللی ډنگر سړی بېرته راوگرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو. په وينو سړي زينې وې، لاندي لاړو، سړي او سپينيزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ گروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.

مور هم ساړه دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترگې راته نيولې وې.

مور مې خپل لاس ته کتل.

د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په گوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې گوتې ټينگې کړې، ورو مې کتل، زما د ورور کميس و.

مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.

وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.

په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.

مور د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړ و، رڼا يې بده لگېده، له شپاړس ساعته تيارې وروسته مو سترگې برېښېدلې.

لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.

درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زموږ غونډې غير قانوني

مهاجرو ل او اروپا ته يې د تگ نيت درلود.

په څلورم سهار يې ټول د باندي را وايستو، يو اتلس ټاېره موټر ولاړو. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ورو

وختو، سړي غوښې راڅرېدلې.

مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي څوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای

کې کېناستو.

لاس مې سوړ شو، ورو مې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې گوتې ايښې وې.

گوتې مې وسولولې، وچې وې. د څاروي ورون مې په گوتو کې ټينگ کړ، کنگل و. دېوال ته مې لاس وروړو،

پرخه يې را ايستلی وه. ټول په يخچال کې ناست وو.

د يخچال د دروازې د تړلو غږ مې واورېد.

ټول غلی ول، ماشومانو په راوتليو ږدو سترگو سرو غوښو ته کتل، پورته کو چيني سپين گروپونه بل وو.

موټر حرکت وکړ، يو-يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را

وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکري تر ځان تاو کړ، له ټکري د

چرگانو سوړ بوی ته.

نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځيرونه کش کړل، شېبه وروسته يواځې يوه نجلی پاتې وه، ژامې يې سره لگېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به يې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوايست او د نجلی پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنگ ناستې بنځې څه وويل، دومره پوه شوم چې خپله يې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته يې وچې سترگې نيولې وې.

وخت تېرېده، يخنې ډېرېده او د ماشومانو نارامۍ زور اخيست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځير مې ورو تاپه.

يوې بنځې چيغه کړه، مخ مې ورو واړاوه، يو کوچنی هلک يې په غېږه کې پروت و.

يوه ډيرور سړي په بېرې ماشوم ورو واخيست، په سپنه پورې يې ونيو، لاسونه يې ورو موبنل، ماشوم په سد راغی. خو يو بل تنکی ځوان ږنگ شو.

نارينه ولاړ شول، او سپنيز ديوال ته يې سوکان ونيول، يې خچال چيغو په سر واخيست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژپړه رڼا تر څرېدلو سر و غوښو راووته.

ټولو د وره خواته منډه واخيسته، يو ورون له چنگکه بېل شو، مخامخ راباندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړول، بنځو او ماشومانو ژړل.

د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سپرک پلټی. وهلې وې، سريې څرېدلې و، درې تنه له توپانچو سره ولاړول.

ځوان ته مې وکتل، څرې جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سورو.

يوه وار خطا عرب په انگرېزي ژبه وويل:

د خدای له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.

يوه وسلوال چيغه کړه!

ستاسو له پاره يو کانټينر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته يې لغته ورکړه، په غوسه يې وويل:

موټر ته وڅېږه!

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وويل:

يېخچال مو تر ټولو په ټيټه درجه درولی دی، که يې بند کړو، نو پوليس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځايونو ته راغلو.

مور مې له ځايه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقيقو خلاصې دروازې د يېخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترگې لوڅې وې، يوه سړي يې پر اوږو توليا ورسموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېده، خو د يېخچال دروازه خلاصه نه شوه.

موټر بېرته حرکت وکړې، د ټپي ځوان زگيروي خوت، سره هوا ورو ورو تود بدلې، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوږ باد راته.

وخت ووت، یو ډنگر سړی او دوه ماشومان ډنگر شول، زما له مور پرته، نورو ټولو اوسپنیز دېوال ته سوکان ونيول، بنځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، نارې وهلې...

موټر یو دم بربک ونيو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي اوسپنې سره ولگېد، موټر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.

مور ته مې سترگې ورواړولې، سر یې په غبرگو لاسونو کې ټینګ نیولی و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وینې وه.

گنګس وم، بنځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنگر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې گوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غونډې سره وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سر یې یوې خواته کوږ شو.

غبرگ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ورو مې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.

مور یې ترډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یو دم کوکه کړه.

چيغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.

مریم ټوخي واخیسته، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته یې په جر غږ وویل:

نن ښه نه يم، دوه ځله مې وینه وگرځوله، د خبرو سپکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمگړې پاتې شي.

مریم وټوخل، بیا یې وویل:

موټر چمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوږ بوی سره د خپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له مور څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.

د باندي تیاره وه، تود باد لگېده، یا به مور ته تود اېسېده، خو هر رنگه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.

شېبېه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یوولس تنه په شگلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو بنځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې.

بنځو تر هغو چيغې وهلې چې د اتلس ټاېره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شگو کېناستو، خپې په اوبو کې له راوتلیو تیرو سره لگېدلې.

د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.

ورغلو، اوبه مو تر ځنگنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لگېدل.

مخکې لارو، گڼو گروپونو ته ورو ورو نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوږ بوی گڼ و. د اتم صنف جغرافيه راپه زړه شوه، ليکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.

فکر مې سم و خوت، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ وليد.

موږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ دېوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتي بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر اوسپنيزو زنگنو لويو گرايو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوږيو دېوالونو څخه يې نری باد راووت، د بتي سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لگېدله.

د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرگي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.

د سمندري مرغانو په چيغو مې سترگې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ویده وو.

ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مې ايرې پر تې وې. له زړو بوتونو، ټوټو، د سگريټو له ډبيو، چيچل

شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شوي دي.

د کشتۍ سر ته د لرگي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود، يو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.

ټوله ورځ په کشتۍ کې و، يواځې د سمندري مرغانو او د يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.

مانېام تياره د باندې ووتو، په وره کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.

وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډی ته ورپورته شوو، تورې ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.

موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په

ارته چهاردېوالۍ کې د غټو موټرو زرگونه ټاپرونه پراته ول.

د باروونکي موټر باډی ته وختو، ټاپرونه د څاه د چکونو غونډې پر يوه بل اېښودل شوي وو. ډنگر سړي په اشاره

پوه کړم چې د ټاپرونو مينځ ته ورکېښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنگ و، زنه مې د وروستي ټاپر پر ژۍ لگېدله.

نورو ته مې وکتل، ټول په ټاپرونو کې ولاړول.

شېبه وروسته يې بل ټاپر اوږ، تور ټاپرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.

په وروستي ټاپر يې د لرگي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر يې نور ټاپرونه اېښودل.

ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و، له جمپ سره به ټاپرونو مخکې، شاته ورسره

وړلم.

هيڅ مې هم نه ليدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:

_ښه يې؟

دوه ساعته وروسته له ټاپرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.

يوه کور ته يې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ يې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ

هم نه ښکارېدل.

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لارم، آبينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.

په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل. په څلورم ماښام يې يوه ځنگله ته بوتلو، هماغه يوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينگار وکړ. پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي. څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.

مخکې لارو، غونډۍ وې، د ناچو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ. ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په مور پسي و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.

له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لويې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لگېدل.

نږدې انگولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو پوه شوم چې لېوه دی. پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انگولا وې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.

يو دم درب شو، يو څوک لاندې ورغږېد، پسي ومې کتل، ټکری د ونې په بناخ کې بند و. ورغلو، د بنځې په گېډه کې د ونې وچ بناخ ننوتی و، وينو دارې وهلې.

يوه عرب په بېره د بنځې سر له ځمکې پورته کړ، بنځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترگې يې سپينې راوختې، سري يې يوې خواته کور شو.

سري کوکه کړه، د بنځې سري يې په خپل ټټر پورې ټينگ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل. يو وسلوال ورغی، د سري تر مټ يې گوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.

لېوانو وانگولل.

هماغه وسلوال وويل:

— ځی!

روان شوو، مخکې لارو، خولا هم د سري چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انگولا هم ورسره گډه شوه. چيغې او انگولا وې سره نږدې وې.

په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.

له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرگيو جوړې يوې کوتې ته ورننوتو، کوټه په ځنگله کې وه، ورپې نه درلود، د پوالونه يې له پنډو تختو جوړول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکاري ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.

ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسي روان يو.

اټکل مې سم وخت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځی! سهار اته بجې به سره گورو.

پر بوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولگېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسي را اورېد شو، چونډۍ يې راو لگوله. کښاستم، پلار ته مې وکتل، وېده و، پاتې شپه مې په رڼو سترگو تيره کړه.

سهار مې د چونډې وال له برگ لستونې وپيژاند، له عمره پوخ چاغ عرب و، سترگې يې مړې وې، نه يې راته کتل. د لنډې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و. اته بچې يو ډنگر سور خوان راغی، پراشوتې خولې لرونکې جاکت يې اغوستی و، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبې بيسکيټ ورکړ او له کوتې ووت. سر مې د پلار پر ځنگانه ولگاوه، خوب راته، ويده شوم. کله چې مې سترگې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنگانه ايښی و. وره ته ورغلم، د ونو له تېرو، لنډو پاڼو د مازديگرني لمړې وړانگې راوتلې وې. ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شو، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد، تر غونډې راتا و شو، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و. د ونو په مينځ کې کپناستو، يوه قاچقبر رايا ده کړه چې ساراگشت ته تير شى. پوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و. ماښام له سړک يواځې اتلس ټاېره موټر او گرځېد، په گڼو ونو کې ننوت. ورغلو، په موټر کې د جامو مينځلو لوی ماشينونه بارول. وروختو، يوه ماشين ته مې پښې وروغځولې. چينغې شوې، ورو مې کتل، برگ لستونې چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و. کپناستم، د جامو مينځلو ځای بد نه و، خو زنگونه يې نيولل. څنگ ته مې پام شو، ماشين سورى و، هو راتله، داسې راته واپسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شويدي. د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلگيت په اندازه کوچينۍ قوټۍ راته نيولې وه. شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود، تياره وه، يواځې په ماشين کې له پرې شوي سوري څخه خپه رڼا راوتله. وخت ووت، قوټۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود. شېبه وروسته مې سترگې درنې شوې، خوب مې پوره و، خود بيهوښۍ خپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واپسېده. مريم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې تېلفون راغی، ورور مې و، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی. اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنگل و، موټر يې چاينه نه شواى تلای، د درېيو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله. پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و، خداى ته مې شکر وښودل. درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د اوږو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، اوږه په شدت اوږېدله.

يوه بجه د وردگو سيد اباد ته راوړسېدم، د امريكايانو د اكمالاتي كاروان دوه موټره بنوېدلي وو، لاره بنده وه. ما بنام قضا كورته راغلم، خلته مې خلاصه كړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي كې راته پيچلې وه. سهار دفتر ته لاړم، د مريم يو ايمېل راغلی و. ما خستن كمپيوټر ته كېناستم.

مريم ويلي و:

—وخت نه و راملوم، يو ساعت، دوه ساعته، يوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو كله چې په هوبن راغلم، رڼا وه. په سر كې مې خړيکه شوه، كېناستم، گنگس وم. شاوخوا مې وكتل، زنگ وهلې اوسپنې وې. د پلار غږ مې واورېد:

—ښه يې؟

مخ مې ورواړاوه، د موټر پر اشترنگ يې ډډه لگولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنگ وهلې بس كې وم. مور ته مې وكتل، د څوكيو تر مينځ بېسده پرته وه.

پلار مې وويل:

—وخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخكې په سد راغلم.

د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و، چوله مې كړ، يوه ډنگره ښځه پر تا برناسته وه، ماشوم ته يې په چوشك كې شيدې ورکولې.

د باندي ووتم، په سلگونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.

تر بس راتاوه شوم، وره ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړهسک دېوالونه راگرځيدلي وو.

له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ورومې وكتل، د موټر په شاتني يې پوښه سيټ كې چاغه ښځه ويده وه.

كړنگ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وكتل، د زاړه بيلدوزر په بيل كې يو څوك ناست و، ډكې ويښته يې پر سر نه و پريښي، خو له راوتلي ټټر څخه يې پوه شوم چې نجلی ده.

نجلی پښې وځړولې، پروړانه يې د ښامار انځور كښل شوی و. د تنگ زاړه كاوبای نيكر له كمر بنده يې توپانچه بېله كړه، پوه يې كړم چې بېرته شاته وگرځم.

بس ته وختم، مور مې په سد راغلي وه، خولا يې غټې سترگې مړې ښكارېدلې.

پر يې پوښه زنگ وهلې څوكی كېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندي وكتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول. سر مې د مخامخ څوكی پر اوسپنه ولگاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نيولې وه، كاغذ پران يې د بل كاغذ پران په تار كې بند و.

وحيد مې سترگو ته ودرېد، په صنف كې يې ماته وكتل.

وخت ووت، د اوسپنې ټكا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې ورو وكتل، سر خريپلې نجلی د يوه زاړه موټر بانته ټكاوه.

د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې راووتل، په لاسونو كې يې نكلي كاسې وې. موږ هم ورغلو، په كتار كې ودرېدو. كله چې نوبت راوړسېد، يوه بوډا نكلي زړه كاسه راته ونيوله، په اوبو كې جوش كړی كچالو پروت و.

بېرته بس ته راغلم، سوږ كچالو مې ترستوني نه تېرېده.

د باندې مې وکتل، خلک پر او سپنو ناست وو، کچالو یې خوړل، له بېرو وېښتو او خیرنو جامو یې پوه شوم چې ډېر وخت یې اوبه نه دي لیدلې.

ټول زموږ غوندې غیر قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په یوه موټر کې اوسېدله. مازدیگر مې یوه سندره واورېدله، د فرهاد دریا غږ و. په بېرې د باندې ووتم، سندره د یوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو-یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړې، په بېرې مې وویل:

— افغانان یاست؟

د دروازي څېړنه پرده لیرې شوه، سلامتې کورنۍ وه.

یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونیولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړې، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.

شاوخوا مې وکتل. د سیروم د څړولو پر زنگنه پایه، خیرنې جامې راڅوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطری تړلې وه. د انا زگیروی خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره.

د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.

نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای وروښود.

مور مې خبره کړه، سترگې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل.

مانېام ژپره رڼا شوه، ورومې کتل، د یوه زاړه تراکتور گروپ بل و.

ماخستن یې وچي وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وړې وم، له غرمې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې. پر یوه ټاپر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژگان نومېده، ویل یې چې تراستانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تردې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راوړسولو.

مژگان وویل چې یو ځل یې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوگرځېدو، له دوو اونیو

راهیسي دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دمارکه ویل کړي دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونیو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژگان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته گوته ونيوله، وېي ویل چې عراقیان دي، مور یې وایي چې له یو ویشتنو ورځو راهېسته، دلته یو.

مژگان غلی شوه، ورومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا یې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي. موږ تر ډېره پر ټاپر ناست وو، سر خربیلې نجلۍ د یوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستي ځوان په خاورو کې پلټی. وهلې وې، سندره یې ویله، په مانا یې نه پوهېدم، خو په غږ کې یې غم ګډ و. د موټرو تر دېوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل.

سهار د مژگان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته یې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر

غږ واورېد، ورومې کتل، له تورو ښېښو لرونکي ښکلي موټر څخه یوه دنگه نجلۍ کېښته شوه. نجلۍ پاکه او

ښاېسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې یې په سترگو وې. لاړه او پر ټاپر ځړېدلې سر غلې کېناسته.

له مژگان څخه مې وپوښتل:

— قاچاق وړونکې ده؟

وېي خندل:

نه، زموږ غونډې غير قانوني مهاجره.

حيرانه شوم.

مژگان وويل:

ايراني ده، كيسه يې راته وكړه، ورور يې په لاره كې يوناني پوليسو وويشت، چاقوبر تردې حايه د رارسېدو پيسې ورنه غواړي، خو دا يوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل كيږي، دا بايدله دېرشو نارينه وو سره پرېوځي چې د چاقوبر درې زره ډالره پوره كړي.

بدن مې زير شو.

مژگان وويل:

هاغه هلک وينې؟

د هغې په غځېدلې گوتې پسې مې وکتل، پر لويه اوسپنه، بېر سرې تنکې ځوان ناست و.

ومې ويل:

هو

افغان دی، له دې حايه سم نه بنکاري، خو که ور نږدې شې يوه سترگه يې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملگري و، تندې واخيست، له چاقوبر سره يې خوله ووهله، اوبه يې غوښتې، چاقو يې وخوړ.

د مژگان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوي کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخيستلو بازار تود و، بدوډي ترې ايستل کېدل او يا هم فحشا ته اړ کېدل.

يو غږ مې واوږد، د مژگان ورپه خور و، ويل يې چې د انا وضع ښه نه ده.

په بېر وړغلو، د مژگان پلار د زړې ښځې زنه ورتړله.

مژگان کوهه كړه، پر خپله انا ورتړوته.

بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر كړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس يې وينې و، ويل يې چې د موټرو

په مينځ كې يې قبر كېنده، بيل نه و، زړې اوسپنې يې لاس ژوبل كړې.

بخت يارې راسره وكړه، اتم ماښام په يوه تېز رفتار كشتۍ كې كېناستو، كشتۍ ډكه وه، خلك نه شمېرل کېدل، د

اټكل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.

مژگان مې تر څنگ ناسته وه، وارخطا ښكارېدله، د تېر ځل كيسه يې راته وكړه، ويل يې چې سمندر طوفاني شو،

يوه هسكه خپه راغله، پر كشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.

د مژگان خبرو لږزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د ورېځو په لويه سپينه ټوټه لاد لوېدلې

لمر سرخي پرته وه.

مريم لنډې خبرې كړې وې، بس همدومره.

* * *

دوې ورځې ووتې، د مريم درک مالوم نه شو، نه يې ايمبل راغی او نه هم تېلفون.
د مريم د تېلفون نومره مې ووېله، بند و.

اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غۍ.

يکشنبه، دو شنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم يو ايمبل راغی. دومره يې ليکلي و چې د مريم خبرې
خبرې مې راواخيستې، ټپکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپيوټر له لاسپيکره د مريم ټوخي
راووت، يوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.

مانېام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ټوخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت
يې وويل:

— خو ځله مې تېلفون درته وکړ، نه وې.

بېرته ټوخي واخيسته.

پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.

د اوبو غورپ مې واورېد. غږ يو څه ښه شو، مريم وييلې ول:

— ادرياتيک بحيره د غير قانوني مهاجرينو هديره وه، ددې بحيرې شنو اوبو سلگونه، نه پوهېږم، شايد تردې ډير
غير قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ايتالياوي پوليسو بيړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو،
ارت غار و، کمرنگه گروپ پکې بلېده.

مخکې لاړو، ميدانې وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپين لاسونه ترې راوتلي وو.

تير و ته کېناستو، چيغې وې، د دوو ډبرو تر مينځ د انسان سپينه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لنډو ډبرو
څاڅکي څاڅکي اوبه راټويدلې.

په قفسونو کې د مفلسو خلکو زگيروي ختل.

د مژگان دوی کورنۍ يې په هماغه سهار د باندي وايسته، خو موږ ته در بيمه ورځ نوبت راغی.

شنو غونډيو ته لنډه لار ختلې وه، د ناچو ونې لنډې وې. له نري باد سره د نمجن بوی گډ و.

لنډه لاره وه، بس، يواځې يوه غونډۍ ورهاخوا لاندې پر تک تور سرک د ناچو دو نو شنې، تېرې، پرېولې پانې
راغلي وې.

سرک ته ورکښته شوو، يو ټرېلر ودرېد، د سیت تر شا چپرکت ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.

موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووېله، موټروان سرک ته نږدې د يوه گونډي کور مخې ته پرېښودو.

څلوېښت، پنځه څلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وره کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې،
څنگ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د يخچال دروازه نيمه لوڅو عکسونو نيولې وه.

ورغلو، پر څو کيو کېناستو، د څنگ له کوټې خندا راتله.

پاو ووت، يوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه وازه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترگې نه وې سره ور
وستې.

چېرته تلو، له چا سره تلو، څنگه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

ورې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایتالیا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي. کړپ شو، ورومې کتل، مورمې د یخچال ورپرانېستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ورووړ، د الکولو بوی ترې ته.

د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوايستل، بېرته کړکۍ ته وروگرځېدم. د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلارته مې وکتل، د یوه سترگې پټې وې، بلې غولي ته وچې سترگې نیولې وې، د جاکټ استرمې پر شونډو تېر کړ، ورومې کتل، خړ استر په وینو سور و. ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ما بنام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وینسته درلودل، دوه مې یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښي. پوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی. ځنگل و، خود ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، ترڅو پرې له سپرک سره روان وو. وروسته مولاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د وړو ستورو غونډې ښکارېدلې.

باران شو، دوو رهنماوو د پراشوتې جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وینسته او اوږې مې لنډې شوې، په زېرپیرانۍ کې گنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.

باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لگېدو له غږ سره پشهاری هم گډه شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځگونه له ورايه ښکارېدل. یوه غار ته وروگرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.

څنپور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوايستې، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تېرو راځوړند نري وابنه هم مالومېدل.

وخت ووت، خو باران ونه درېد.

پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترگې پټې وې.

د الکولو بوی راغی، مخ مې ورواړاوه، سر خړبېلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، څنپور یې زما مور ته کتل.

پلار ته ورنږدې شوم.

رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.

مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنگنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لاندې پیچلي وینسته سربښ ول.

ما هم د خپل پلار پر اوږه سرولگاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیرد کشېدو غږ واورېد، ورومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ وراخیست.

رهنماوو وچې سترگې ورته نیولې وې، بیا یې وخنډل، مخ مې ورنه وراړاوه، له مور سره د باندي ووتم. اسمان برگ و، د ورېځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تردې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې. مخکې لاړو، بوټی وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیوری یې هم ښکارېده. مور مې گڼو نیالگیو ته وروگرځېده، زه پر یوه هواره تېره کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغلانو کوکې هم گډې وې.

يودم يو سيوري راباندې راغی، زړه مې ولې ځېد، څښور رهنما مې مخې ته ودرېد، لاس يې راوغاوه، پورې مې واهه، غوټه يې کړه، په غيږ کې يې ونيولم، لنډې شونډې يې زما پر بغور کېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته ساه مې بنده شوه، سړی مې تر څڼو ونيو، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه. سړی يودم شاته شو، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، گوتې يې وسولولې، وينه وه.

په کرکه يې وويل:

ـ ايق!

ماته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه. سړی دوه گامه شاته شو، له ټوخي سره گډه نارې مې تر خولې راووته!

ـ ابا!!!

سړي منډه کړه!

چيغه شوه، پانې و خوځېدې، مور مې له گڼو نيالگيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خړبيلي رهنما لنډ لاس يې خلاص و پښتو ته ورسېد، دواړه پر ځمکه ولوېدل. وړې ډبرې ورغړېدې، ورومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سيند له خواراتلې.

منډه مې ورو واخيسته، له گڼو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خړبيلي سړي سر ته سوکان نيولې وو. بيا يې يودم له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه، سترگې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولگېدل، ورومې کتل، د سړي د سر وينې او د غوښې سرېښاکه وړې ټوټې وې. په مور پسې مې سترگې ورغړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پان پر ژۍ ولاړه وه، ځگنو اوبو ته يې کتل، د سپين گربوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص و پښتې يې باد يوې، بلې خواته سره اړول. پلار مې تر مټ ونيو، جټکه مې ورکړه، ورو يې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:

ـ نه!

مريم ټوخي واخيسته، تر ډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخي سره ژړا گډه شوه، په زحمت يې وويل:

ـ پلار مې ورسېد، خو يواځې زما د مورد کميس سپينه تراډه په گوتو ورغله.

مور دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو ځگونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لگېدلې، شنهاري يې خوت.

د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخي خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يودم يې خوړ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و، وروسته خرهاری راغی، بنځينه وارخطا چيغې پکې گډې شوې، پر کاشيو د بوټونو کرپا، په ايتالوي ژبه نارينه او بنځينه وارخطا غرونه او د تذکري د ټاپرونو کرښنده اواز. بس! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.

په سهار مې لوسي ته ايمېل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی: ـ بنښنه غواړم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.

ولاړ شوم، په دهليز کې مې يو همکار په مخه راغی، په حيرانۍ يې وپوښتل: ـ سترگې دې له اوبنکو ډکې دي!

مخ مې واپاره، لاندې د دفتر حويلې ته كښته شوم.
لمرو، د ستوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوبښت كنگل راڅرېده.
بېرته شعبي ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ورولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلېفون راته وکړي.
څلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکي هم اضافه کړ:
د مريم له پاره.

په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پرنت کړ، ماخستن بخاري ته نږدې كېناستم، لوسي ليکلي وو:
وبښه، تر ټلېفونه مې ليکلي مالومات غوره وگڼل، پوهېږم، مريم راته ويلې وو، چې يو څوک يې د ژوند كيسه
ليکي.

مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يواځې يوه دقيقه په هونښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه
کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې
وينه وگرځوله.

معایناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلی د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې
تېرې کړې وای.

مريم غلې نجلی وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.

يوه ورځ يې راته وويل:

عمه لوسي! مرگ ته مې څو ورځې پاتې دي؟

غلی و.

ويې ويل:

داسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم رالاندې کړي؟

خو په سبا يې مرگ ته زړه نه کېده. علت مې وپوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه،
د يوه ځوان عکس و، بنکلي غټې سترگې يې درلودې.

مريم په خوند وويل:

وحيد مې وليکه، څو څيرې راغلي، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې ومونده.

يودم يې وخنډل:

ته ورته وگوره! له ځانه يې څه جوړ کړې دي، ږيره او برېت يې نشته.

ولاړه شوه، ټينگه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راكېښوده، يودم غږيو واخيسته:

اه! عمه لوسي! مرگ ته مې زړه نه كيږي.

خو په سهار يې بيا ژړل، له څېرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.

غرمه مې د روغتون په حويلې کې ولېده، پر اوږه سيميټي څوکی يواځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور
کېښود، راويي کتل، سترگې يې لاسرې وې.

يوه شپبه دواړه غلي وو، مريم ځمکې ته کتل، د بڼې بوت په څوکه يې ژېړې پانې راټولولې.
ورو مې وويل:

— باد سوړ دی، نه څو؟

هماغسې يې ځمکې ته کتل. يو دم غريو واخيسته د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو. وخت ووت، ويې ويل:

— وحيد ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غبراغی، ومې پوښت، نامزادې يې په واوره ويشت.

مريم په سبا بل سيمکارت رانه وغوښت، ويل يې چې وحيد څو ځله زنگ ورته وهلی، ايمبلونه يې رالېږلي، خو دا
نه غواړي چې ځواب ورکړي.

بله شپه نوکړي وم، په دهلبز کې مې د مريم غږ واورېد، څه يې ويل، فکر کوم چې سندر وه، په مانا يې نه پوهېدم،
خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مريم پر کت ناسته وه، سپينه روځايي سرو وينو نيولې وه.
په بېړه ورغلم، د مريم خوله، غاړه او ټټر په وينو سره ول.

مخ يې راواړاوه، ورو يې وويل:

— وحيد مې خوشاله وليد، کوم بل ارمان نه لرم.

مريم بيا هيڅکله د فیس بوک مخ ونه ليد، بانه يې دا وه چې وخت ضايع کوي، دې به پښتو سايتونه کتل.

يوه ورځ يې راته وويل:

— اه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکليف کړې، خو يوه وروستی خبره مې هم ومنه! زما تر بالښت لاندې د افغانستان

نقشه او د وحيد عکس دی، هيله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کيږدې.

لوسي همدومره ليکلي وو.

په سبا مې ايمبل ورو ليرېه او د مريم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ يې ځواب راغی، ليکلي يې وو،
چې مريم په تا باور درلود، خو نه يې غوښتل چې عکس يې په کتاب کې راشي.

په بل ايمبل کې مې ډاډ ورکړ، عکس يې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مريم خبرې راپه زړه شوې:

— نه، دومره بدرنگه هم نه يم، خوله مې وره ده، سترگې غټې، وپښته مې گڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، له
رنگه يو څه توره يم.

ټول سم ول، يواځې په غټو تورو سترگو کې ډنډ او ښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ ل کال

د عقرب شلمه

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفریحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوبر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینيو موضوعگانو اړوند آثار پر لیکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساینس او تخنیک
- سپورټ او روغتیا
- تاریخ او سیاست
- هنر او ادبیات
- دماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**